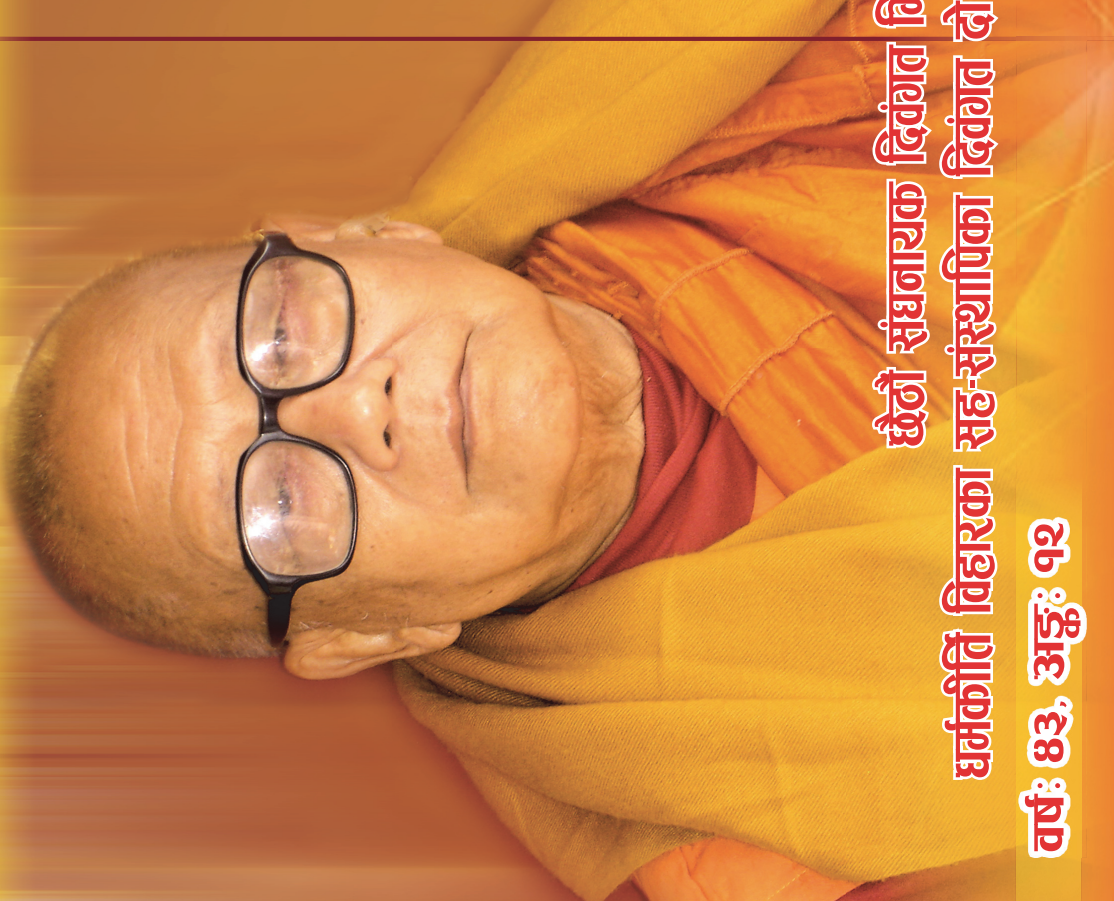

धर्मकीर्ति

धर्मकीर्ति
The Dharmakirti

वर्ष: ८३, अङ्क: १२

धर्मकीर्ति विहारका सह-संस्थापिका दिवंगत दी गुणवती गुरुमां द्रयको पुण्य स्मृतिमा समर्पित
छैठौं संघनायक दिवंगत भिक्षु अश्वघोष महास्थविर र
बु.सं. २५६८, ल्हुति पुन्डिः

प्रकाशक र विशेष सल्लाहकार

भिक्षुणी धम्मवती

फोन: ५३५९४६६

सम्पादक

भिक्षुणी वीर्यवती

फोन: ९८४१५३४१०९

सम्पादन सहयोगी

भिक्षुणी शुभवती

फोन: ९८४१३२९००५

व्यवस्थापकहरु

धुवरत्न स्थापित

फोन: ९८४१२६३३५५

इन्द्रमान महर्जन

फोन: ९८४१४३४५७२

कार्यालय

धर्मकीर्ति बौद्ध अध्ययन गोष्ठी

धर्मकीर्ति विहार

श्रीघः नघःटोल

पोष्ट बक्स नं. ४९९२, काठमाडौं

फोन: ५३५९४६६

email: gurumawiryawati@gmail.com

subhawati26@gmail.com

बुद्ध सम्बत् २५६९

नेपाल सम्बत् १९४६

इस्वी सम्बत् २०२६

विक्रम सम्बत् २०८२

विशेष सदस्य रु. २०००/-

वा सो भन्दा बढी

वार्षिक रु. १००/-

यस अङ्को रु. १०/-

धर्मकीर्ति

(बौद्ध मासिक)

THE DHARMAKIRTI

A Buddhist Monthly

2nd APRIL 2026

वर्ष- ४३

अङ्क- १२

लुहि पुन्हि

चैत्र २०८२

- ★ वाणिजो' व भयं मगं - अप्पसत्थो महद्धनो
विसं जीवितुकामो'व - पापानि परिवज्जये ।
- ★ शस्त्रादि छुं मदुम्ह व्यापारी भयं युक्तगु लंपु तोतावनी
थें व म्वानाचवनेगु ईच्छा याःम्हसिनं विष नय्गु तोतीगु
थें, मनुष्यपिसं पाप याय्गु तोतेमाः ।
- ★ हतियार नहुने धनी व्यापारीले भययुक्त बाटो छोडे
भैं अथवा जीउने ईच्छा हुने व्यक्तिले विषलाई त्यागे
भैं मनुष्यले पाप कार्य गर्न त्यागनु पर्दछ ।
- ★ Let a man avoid evil deeds, as a merchant,
if he has few companions and carries much
wealth, avoids a dangerous road, as a man
who loves life avoids poison.

बुद्ध शिष्यद्वयको गुणानुस्मरण

(१) दिवंगत श्रद्धेय भिक्षु अश्वघोष महास्थविर

आनन्दकुटी विद्यापीठका प्रशासकिय पदमा १० वर्षसम्म कार्यरत रहनु भएका, आनन्द भूमी बौद्ध मासिक पत्रिकाको सम्पादक र प्रधान सम्पादक हुनुभई वीस वर्ष भन्दा बढी सेवारत रहनुभएका श्रद्धेय भिक्षु अश्वघोष महास्थविर वि.सं. २०२९ साल देखि वि.सं. २०७५ साल सम्म धर्मकीर्ति विहारबाट प्रकाशित धर्मकीर्ति पत्रिकाका सम्पादक एवं प्रधान सम्पादक रहनुभई धर्मप्रचार कार्यमा सेवारत रहनुभयो ।

धर्मकीर्ति विहारले युवा युवतीहरूलाई पनि बुद्ध शिक्षा सिकाउने उद्देश्यले वि.सं. २०२८ सालमा स्थापित धर्मकीर्ति बौद्ध अध्ययन गोष्ठीको धम्मानुशासकको भूमिका निभाउनु हुँदै कतिपय युवा युवतीहरूलाई नैतिक शिक्षाले युक्त लेख, रचनाहरू लेख्ने, सभामा मन्तव्य व्यक्त गर्ने, गाउँघरमा धर्मप्रचार गर्ने आदि कार्यक्रमहरूमा संलग्न रहनुभई अध्ययन गोष्ठीका सदस्यहरूलाई ठूलो हौसला प्रदान गर्नुभयो । अध्ययन गोष्ठीको शनिवारिय कक्षामा बढी भन्दा बढी कक्षा सञ्चालन गर्नुभई युवा युवतीहरूलाई धर्म अध्यापन गर्नुभयो । धर्मकीर्ति विहार संरक्षण कोषको धम्मानुशासकको रूपमा रहनुभई धर्मप्रचार कार्यमा अमूल्य योगदान पुऱ्याउनु भयो ।

वि.सं. २०३० साल असार महिनामा बनेपामा ध्यानकुटी विहार स्थापना गरी बनेपा निवासी मानिसहरू माझ धर्मप्रचार गर्नुभयो । वि.सं. २०३८ सालमा भिक्षु मैत्री सहित उपासक द्वारिकादास र उपासिका रत्नमाया शाक्य (पछि धर्मरक्षिता गुरुमां) को सहयोगमा नेपालमा पहिलो संघाराम भिक्षु तालिम केन्द्र स्थापना गरी धेरै संख्यामा शिष्यहरूलाई तालिम प्रदान गर्नुभयो । विभिन्न गाउँहरूमा जानुभई जनजातीहरू माझ बुद्ध शिक्षा प्रचार गर्नुभयो । बनेपास्थित विहारमा मेत्ता सेन्टरको तर्फबाट बाल आश्रम स्थापना गरी उक्त बाल आश्रमको अभिभावक भई समाज सेवा गर्नुभयो ।

नेपालमा वि.सं. २०४६ सालको जन आन्दोलन पश्चात् उहाँ राष्ट्रिय सभामा २ वर्षको लागि माननिय सांसद रहनुभई धार्मिक समूहको प्रतिनिधित्व गर्नुभयो । यसरी नै लुम्बिनी विकास कोषको उपाध्यक्ष समेत हुनुभई धर्म सेवा गर्नुभयो । श्रीघः विहार सञ्चालक समितिको अध्यक्ष एवं प्रमुख हुनुभई धर्मप्रचार गर्नुभयो । बुद्ध शिक्षा प्रचार कार्यमा उहाँले पुऱ्याउनु भएको योगदानलाई कदर गरी श्री ५ को सरकारबाट उहाँलाई प्रवल गोरखा दक्षिण बाहु तृतीय श्रेणी २०५१ उपाधिले विभूषित गरियो । म्यानमार सरकारको धार्मिक मन्त्रालयबाट सन् २०००

(क्रमशः पेज ३ मा हेर्नुहोला)

विषय-सूचि

क्र.सं.	शिर्षक		पृष्ठ
१)	बुद्ध वचन	—	१
२)	सम्पादकीय- बुद्ध शिष्यद्वयको गुणानुस्मरण	—	२
३)	निर्वाण र संस्कार	— भिक्षु अश्वघोष	४
४)	मेरो शान्ति पदयात्रा	— डा. सुधा मानन्धर	७
५)	मां नं धयातःगु खँ	— ऐश्वर्य लक्ष्मी ताम्राकार	११
६)	Venerable Bhikshus Journey for ...	— Dev Kaji Shakya	१२
७)	शरण वै च्वना (भजन)	— प्रदिप शाक्य 'घोषक'	१३
८)	समाचार	—	१४

मार्च १९ मा उहाँलाई “अगग महा सद्धम्म जोतिध धज” उपाधिले विभूषित गरियो । वि.सं. २०३८ आश्विन १४ गते शनिवारका दिन भिक्षु महासंघका सदस्यहरूले संघ सम्मति सहित एक धार्मिक विधि “संघनायको पतिद्वापन” अनुसार उहाँलाई विधिपूर्वक नेपालको छैठौं पूज्यपाद संघनायकको रूपमा पदस्थापन गरियो ।

पूज्यपाद संघनायक भिक्षु अश्वघोष महास्थविरले वि.सं. २००७ चैत्र २२ गते औंशी शुक्रवारका दिन ९३ वर्षको उमेरमा नश्वर देह त्याग्नुभयो । धर्मप्रचार कार्यमा उहाँको अमूल्य योगदानलाई कदर गरी वि.सं. २०७५ साल चैत्र २४ गते आइतवारका दिन उहाँको पार्थिव शरीरलाई कर्णदीप चिहानमा नेपाल सरकारले राजकीय सम्मानका साथ नेपाली सेनाको टुकडीले सलामी अर्पण गरी अन्त्येष्टी गरियो ।

(२) श्रद्धेय दो गुणवती गुरुमां

हाम्रा अर्को स्मरणिय गुरुवर हुनुहुन्छ, श्रद्धेय दो गुणवती गुरुमां (बर्मी नागरिक) । दो. गुणवती गुरुमां श्रद्धेय धम्मवती गुरुमांलाई नेपालमा बुद्ध शिक्षा प्रचार कार्यमा सहयोग पुऱ्याउने हेतुले वि.सं. २०२० सालमा नेपाल आउनुभयो । बर्माशासनधज धम्माचरिय तहसम्म बुद्ध शिक्षा उत्तिर्ण गर्नुभएका दो गुणवती गुरुमांले “अगग महा गन्धवाचक पण्डित” उपाधि पनि हासिल गर्न सफल हुनुभयो । बर्मी नागरिक दो गुणवती गुरुमां नेपालमा रहनुहुँदा कवि केशरी चित्तधर हृदयवाट नेपालभाषा सिक्नुभई वि.सं. २०२५ सालमा नेपाल भाषावाट नै “वासेट्टी थेरी” पुस्तक लेखी प्रकाशन गर्नुभयो । यसरी उहाँ नेपालभाषावाट पुस्तक कोर्ने पहिलो विदेशी हुनुभयो । वि.सं. २०४४ सालमा फेरि “नेपालय २५ दँ जिगु लुमन्ति” (नेपालमा २५ वर्ष मेरो सम्भना) नामक पुस्तक लेख्नुभयो । यस पुस्तकमा उहाँले धर्मकीर्ति विहारको सह-संस्थापिकाको भूमिका निभाउनु भई स्थापना गर्नुभएको धर्मकीर्ति विहार र धर्मकीर्ति बौद्ध अध्ययन गोष्ठीको कृयाकलाप एवं गतिविधि विषयमा वृत्तान्त अनुभव समावेश गर्नुभएको छ ।

शान्त एवं मृदुल स्वभावकी दो गुणवती गुरुमां समूहमा रहनुहुँदा “सुखा सद्धस्स सामग्गी समग्गानं

तपो सुखो” अर्थात् “एक आपसमा मिलिजुली बस्न सक्नु नै स्वर्गस्वरूपको सुख हो” भन्ने बुद्ध शिक्षालाई आफ्नो व्यवहारमा उतार्न सफल हुनुभयो ।

यसरी दो गुणवती गुरुमांले बुद्ध शिक्षालाई धर्मदेशनावाट भन्दा पनि आफ्नो सुशिक्षित एवं भद्र आचरणले प्रचार गर्न सफल हुनुभएको देखिन्छ । फलस्वरूप उहाँलाई एकपटक भेटेको व्यक्तिले उहाँको मैत्रीपूर्ण व्यवहारलाई बिसन सकेका छैनन् ।

शिल्प विद्याकी धनी दो गुणवती गुरुमांले धर्मकीर्ति बौद्ध अध्ययन गोष्ठीका युवा युवतीहरूलाई रोचक ढंगले विभिन्न शिल्पहरू सिकाउनु भई भगवान् बुद्धले बताउनु भएको “शिक्षा सिप्पञ्च, एतं मंगलमुत्तमं” अर्थात् - “शिल्प विद्या सिक्नु पनि मंगल कार्य हो” लाई व्यवहारमा उतारेर देखाउन सफल हुनुभयो ।

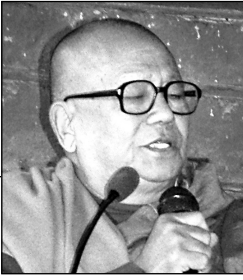
लगभग ३५ वर्षसम्म आफ्नो मातृभूमि बर्मा (हाल म्यानमार) लाई त्याग्नुभई नेपालमा बुद्ध शिक्षा प्रचार कार्यमा जुटी श्रद्धेय धम्मवती गुरुमांलाई धर्मप्रचार कार्यमा निरन्तर सहयोग पुऱ्याउनु भयो । बुद्ध शिक्षाको महत्व नबुझेका त्यस बेलाका नेपालीहरूको माझ रहनुभई उहाँले धेरै कठिनाई र अवरोधहरूको सामना गर्नुपरेको बुझिन्छ । सहनशीलताको धनी दो गुणवती गुरुमांले ती कठिनाईहरू पार गरी नेपाली उपासक उपासिकाहरूको लोकप्रिय गुरुमां बन्न सफल हुनुभयो ।

आफ्नो शरीरमा शक्ति रहुञ्जेल शरीरले साथ दिएसम्म नेपालमा बुद्ध शिक्षा प्रचार गर्नुहुँदै श्रद्धेय दो गुणवती गुरुमांले सन् २०१९ मार्च २८ तदनुसार वि.सं. २०७५ साल चैत्र १४ गते बिहवार अष्टमीका दिन ९५ वर्षको उमेरमा आफ्नै मातृभूमि म्यानमारमा आफ्नो नश्वर देह त्याग्नुभयो ।

यसरी बुद्ध शासन चिरस्थायी गर्ने कार्यमा जीवन अर्पण गरी अमरकीर्ति छोड्न सफल हुनुभएका अनन्त गुणले सम्पन्न हाम्रा गुरुवरद्वय भिक्षु अश्वघोष महास्थविर र श्रद्धेय दो गुणवती गुरुमांको सुगति एवं निर्वाण कामना गर्दै पुण्यानुमोदन गर्दछौं ।

भवतु सब्व मंगलम् ।

निर्वाण र संस्कार

✍ भिक्षु अश्वघोष

निर्वाण बुद्ध शिक्षाको अन्तिम लक्ष्य हो । निर्वाणको परिचय हामी जस्ता पृथग्जन (साधारण) व्यक्तिले दिनसक्ने कुरो होइन । पालि साहित्यमा उल्लेख गरिए अनुसार पृथक्जनले यसलाई अनुमान मात्र गर्न सकिन्छ ।

गौतम बुद्धले बुद्धत्व प्राप्तपछि सर्वप्रथम पञ्चभद्र वर्गलाई सारनाथमा आफूले प्राप्त गरेको धर्म र ज्ञानको व्याख्या गर्दै पहिले आफ्नो अनुभवको कुरा व्याख्या गर्नुभयो— संसारमा दुःख व्याप्त छ, दुःखको कारण छ, दुःखको अन्त हुन सक्छ । दुःख अन्तहुने उपाय र बाटो छ । वहाँले भन्नुभयो यो कुरा बुझ्न पहिले खुब गहन अध्ययन गर्ने । अनि दुःखको तृष्णा मतलब जतिभए पनि सन्तुष्ट नहुने महत्वाकांक्षा रहेछ, भन्ने पत्ता लगाएँ । तृष्णाबाट मुक्त हुन सके दुःखबाट मुक्त हुन सक्छ र निर्वाण अर्थात् दुःखबाट मुक्त हुनलाई पुरानो संस्कारलाई आफ्नो मनबाट जैरेदेखि निकालेर फ्याँक्नु पर्दो रहेछ । खूब अभ्यास गरेर आफ्नो मनमा लुकिछिपिरहेका कुसंस्कार पूर्णरूपमा निकालिसकेपछि अर्को भाषामा भन्ने हो भने परम्परागत पुरानो धारणा र कुसंस्कार, अहंकार, ईर्ष्या, लोभ र संकुचित विचारबाट पूर्णरूपमा मुक्त भएपछि मात्र मैले (सिद्धार्थले) बोधिज्ञान प्राप्त गरेँ । अनि पहिले नभएको धर्मचक्षु, धर्मज्ञान, धर्मप्रज्ञा र धर्मको प्रकाश प्राप्त भयो ।

बुद्धको यस धर्मचक्र प्रवर्तनबाट के बुझिन्छ, भने संसारको सबै प्रकारको पुरानो संस्कार अनित्य छन् । कुनै पनि परम्परामा र थितिरिति संस्कार अनित्य छन् र स्थाई छैन । मतलब निर्वाण सुखमा कुनै प्रकारको कचिगल एवं पूर्वाग्रह जस्ता कुसंस्कार छैनन् । अर्थात् दुःखबाट मुक्त हुनको लागि पुरानो संस्कारलाई पूर्ण रूपमा त्यागिदिनु पर्छ । तृष्णालाई (सबै प्रकारका नराम्रा इच्छालाई) तिलाञ्जली दिनुपर्छ । मानिसको चित्त र मन शुद्ध भएमा, इमान्दारीपन रहेमा त्यस्ताका लागि निर्वाण धेरै टाढा

पर्दैन । निर्वाण एकदम स्वच्छ र निर्मल चित्तको अवस्था हो । यसको स्वच्छताको लागि धेरै अभ्यास गर्नु जरूरी छ र सतर्क तथा सजगता हुनु अनिवार्य छ । अहंकार, ईर्ष्या, दृढ लोभ, क्रोध, बदलालिने भावना, आसक्त हुने स्वभाव र अनावश्यक शङ्का आदि दुर्गुणबाट मुक्तहुनु पर्छ । सबै भन्दा पहिले मानिसमा पुरानो कुसंस्कार हट्नु पर्छ । अनि त्यस्ताले चरित्र शुद्ध भएको असल मान्छे बन्न सक्छन् र दुःखबाट मुक्त हुन सकिन्छ । दुःखबाट मुक्त हुनुलाई नै निर्वाण भनिन्छ । त्यसैले समय समयमा गौतम बुद्ध भन्ने गर्दथे—

सब्बे संखारा अनिच्चाति यदा पञ्जाय पस्सति ।

अथ निब्बिन्दति दुक्खे एस मग्गो विसुद्धिया ॥

अर्थात्— सबै संस्कार अनित्य हुन् भन्ने कुरा जब प्रज्ञाद्वारा बुझिन्छ र देखिन्छ तब दुःखबाट मुक्त हुने बाटोमा पुग्छ ।

संस्कार नबदलिकन हृदय परिवर्तन नभइकन मानिसको बानी सुधार हुनु र दुःखबाट मुक्त हुन असम्भव नभए पनि गान्हो चाहिँ अवश्य छ । माथि उल्लेख गरिएको अहंकार, अन्धविश्वास, ईर्ष्या र महत्वाकांक्षा सबै संस्कार हुन् ।

जन्महुँदा खेरि चित्त शुद्ध र निर्मल भए पनि बाहिरी प्रदूषित मानिसहरूको आश्रय र सत्संगतले गर्दा, स्वयं प्रदूषित वातावरणले गर्दा निर्मल र पवित्र चित्त कलुषित र धमिलो हुन जान्छ । त्यसैले बुद्धले भन्नुभएको—

पभस्सरमिदं भिक्खवे चित्तं तं च खो अगन्तुकेहि

उपविकलेसेहि संकिलिदं

- अंगुत्तर निकाय

अर्थात्— मानिसको चित्त शुरूशुरूमा शुद्ध भएता पनि पछि बाहिरी वातावरणले गर्दा प्रदूषित र धमिलो भएको छ । यस कुराले के बुझिन्छ भने मानिसको संस्कार बदलिरहन्छ । संस्कारको अर्थ हो बानी ब्यहोरा आदि हो ।

अजात शत्रु राजकुमार पुस्तकमा लेखिए अनुसार

स्रोतापन्न हुन सक्ने (निर्वाण मार्गमा पुग्न सक्ने) भएता पनि दुष्ट महत्वाकांक्षी भिक्षु देवदत्तको सत्संगत र आश्रयले गर्दा उनको दुर्गति हुन गयो अर्थात् पतन भयो । राज्य हत्याउने इच्छाले आफ्नै पिता विम्बिसार राजालाई मारिदियो र राजसिंहासनमा बस्यो । तर पछि होशमा आएपछि उनलाई पश्चाताप भयो र बुद्धको संगतमा परेर श्रद्धावान् त हुन पुग्यो तर स्रोतापन्न बन्ने मौका गुम्यो ।

अंगुलिमाल पहिले अहिंसक भई असल मान्छे थियो तर दुष्ट साथीहरूको षडयन्त्रले उनीहरूको कुसंगतले गर्दा ज्यानमारा हुन पुग्यो । पछि फेरि बुद्धको संगतमा परेर उनलाई आफ्नो गल्ती महसूस भयो र उनको मन शुद्ध भयो अर्थात् हृदय परिवर्तन भएर असल मान्छे बन्यो । पछि भिक्षु भएर अर्हत (निर्दोष) व्यक्ति हुन पुग्यो ।

यहाँ स्मरणीय कुरा के भने शुद्ध हुनु र अशुद्ध हुनु आफ्नै हातमा छ भनिएता पनि वातावरणले मान्छेको होश गुम्ने गर्छ । मतलब जोशमा होश गुम्छ, तर असल कुराको अतिदिने मार्गदर्शक गुरुहरू पाएको खण्डमा आफूले महसूस गरेर सतर्क र सचेत हुनसके अशुद्ध मान्छे पनि शुद्ध हुने गर्छ । अनि खराब मान्छे असल मान्छे बन्न पुग्छ । मनलाई वशमा राख्न सक्ने मानिस नै महापुरुष हुन जान्छ, तर सुधार हुन चाहेर पनि कुलायन र परम्परागत लोकाचार अनुसार चल्नु परेकोले समाजको वातावरणले गर्दा मानिसलाई सुधार हुन अप्ठ्यारो परिरहन्छ । स्पष्टरूपमा भन्ने हो भने सुधार हुन गान्हो परेको छ । पुरानो संस्कारलाई छोड्न चाहे पनि छोड्न सकिएको छैन । उदाहरणको लागि भन्ने हो भने जन्मेदेखि मृत्युसम्मको कर्मकाण्ड संस्कार हाम्रो सामू छ । फलस्वरूप भिक्षु समाजलाई पनि पुरानो संस्कारबाट मुक्त हुन असजिलो भइरहेको छ ।

अब फेरि निर्वाणको कुरातिर जाउँ । जबसम्म तृष्णाबाट मुक्त हुन सक्तैन तबसम्म निर्वाण सुख प्राप्त गर्न असम्भव छ । तृष्णाबाट मुक्त हुनुपर्ने कुरा राम्रो छ, बुझ्न असजिलो छैन त्यससम्बन्धमा उपदेश दिन पनि सजिलो छ तर त्यसलाई व्यवहारमा उतार्न भने गान्हो छ । तमाखु खानेहरूलाई राम्रोसंग थाहा छ कि आगोले पोल्छ तर आगो समाउने साधनको अभावमा हातैले आगो समातेर छिटो छिटो चिलममा राखेर हातले कान समात्न जान्छ ।

गौतम बुद्धले भिक्षुहरूलाई बारम्बार सम्बोधन गर्दै भन्नुहुन्थ्यो— “अञ्जाहिलाभूपनिसा अञ्जा निब्बान गामिनी” अर्थात्- लाभसत्कारको बाटो अर्कै हो, निर्वाणको बाटो अर्कै हो, तर लाभ र दान प्राप्त गर्नुमा त भिक्षुहरूको संस्कार नै बसिसक्यो । एकपटक बुद्ध जयन्तीको अवसरमा केही भिक्षु गोरखामा, कोही धनगढीमा गएका थिए । त्यहाँ बुद्ध पूजा पछि अरू ठाउँमा जस्तै दक्षिणा दान दिने चलन थिएन रहेछ । त्यसले गर्दा त्यहाँ गएका भिक्षुहरूलाई खल्लो अनुभव भयो रे । एकपटक यसपंक्तिका लेखक म स्वयं पनि पश्चिमी पहाडतिर गुरुङहरूको गाउँमा एउटा कार्यक्रममा गएको थिएँ । त्यहाँ घुमघामसँग स्वागत पनि भयो, बुद्धपूजा पनि भएको थियो तर दान दक्षिणा चाहिँ शून्य । त्यस बखत म स्वयंलाई नून नपुगेको खाना खाए जस्तो भयो । अनि बुद्धका सन्देश सम्झना आयो “लाभ सत्कारको बाटो अर्कै हो र निर्वाणको बाटो अर्कै हो ।”

भिक्षुहरूको विहार विहारमा जति पनि धार्मिक कार्यक्रम भइरहन्छ त्यसबेला धर्मप्रचार भन्दा लाभ सत्कारलाई प्राथमिकता दिइन्छ, भन्नुपर्दा अत्युक्त हुँदैन होला । पैसा विना काम केही बन्दैन । विहार निर्माण मर्मत सम्भार, बौद्ध परियत्ति शिक्षा प्रचार, देश भ्रमण आदि कार्यक्रम हुनेगर्छ । यी सबैमा प्रमुख लाभ सत्कारको हो । मलाई त आफूसँग पाँच दश हजार रुपियाँ भएन भने फूर्ति नै आउँदैन । अनि दान लिने लोभ लाग्न थाल्छ । महापरित्राण पाठ कहिले आउँछ, भन्ने सम्झना आउँछ । अनि कल्याण हुन्छ, खोइ निर्वाणमा कहिले पुग्ने हो ! निर्वाण त मुखमा चर्चा भइरहन्छ, काम चाहिँ अर्कै हुने गर्छ ।

अर्को बुझ्न गान्हो बुद्धको कथन— निर्वाण प्राप्त गर्ने इच्छुक व्यक्तिले पुण्य र पाप दुवै नाश गर्नुपर्छ । “बाहित पाप धम्मो” किन भने पुण्य गरे पनि त्यसबाट केही आशा गर्नु भने उसबाट राम्रो फल भोग्नलाई फेरि जन्मलिने हेतु बन्दछ । पाप कर्म गरे पनि उसको फल भोग्ने संस्कार रहरहन्छ । यो साधारण मानिसले बुझ्न सक्ने कुरा होइन । बुद्धको शिक्षा अनुसार निर्वाण लाभ गर्न चाहने व्यक्तिले पुण्य (धर्म) गर्दाखेरि कर्तव्य र परोपकार सम्भरेर तथा आफ्नो मनमा रहेको क्लेश आदि कुसंस्कार नाश गर्नको लागि कामना गरी पुण्यकर्म गर्ने गरिन्छ । यति नभई आफूले राम्रो काम गरेको फल भोग्नै इच्छा भएमा फेरि जन्म लिनुपर्ने संस्कार बस्ने हुन्छ ।

मत्तलव निस्वार्थ भावनाले पुण्य कर्म गर्नुपर्छ । अनिमात्र निर्वाण मार्गमा पुग्न सकिन्छ । धर्मकर्म गरे वापत फल त राम्रो हुन्छ नै । त्यस्ता धर्मले प्रार्थना नगरे पनि राम्रो फल भोग्न गर्न पाउँ छ नै ।

एकदिनको कुरा हो – एकजना भिक्षुद्वारा धर्मदेशना भइरहेको ठाउँमा एकजना उपासकले प्रश्न गर्‍यो - निर्वाण भन्ने अलग ठाउँ छैन र जहाँ सुखपूर्वक पुण्यकर्मको फल भोग गर्न सकिन्छ ?

उपदेशक भिक्षुले उत्तर दिनुभयो – त्यस्तो अलग कुनै ठाउँ छैन ताकि निर्वाण प्राप्त भएपछि फेरि जन्मै लिँदैन । अनि त्यो प्रश्नकर्ता उपासकले भन्‍यो – त्यसोभए मलाई निर्वाण चाहिँदैन । मैले धर्म गरिरहेको त त्यसको राम्रो फल भोग्नको लागि हो । स्मरणीय छ त्यो उपासक ४० वर्षदेखि भिक्षुहरूको विहारमा गइकन शील प्रार्थना र दान दिइरहने व्यक्ति हो ।

सबै विहारहरूमा बुद्धपूजापछि प्रार्थना गरिन्छ, “इदममे पुञ्जं आसवक्खया वहं होतु” अर्थात् मैले जुन पुण्यकर्म गरेको छु त्यस पुण्यद्वारा आस्रव क्षय होस् । आस्रव भनेको मनमा रहेको अनेक प्रकारका लोभ, द्वेष, ईर्ष्या आदि कुसंस्कार हुन् ।

“इदममे पुञ्जं निब्बाणास्स पच्चयो होतु” अर्थात् मैले जुन पुण्यकर्म गरेको छु त्यो पुण्यद्वारा निर्वाण प्राप्त गर्नको लागि हेतु बनोस् । यसरी भन्छन् तापनि मनले चाहिँ मरेपछि स्वर्ग जान पाओस् भन्ने कामना गर्छन् । काम चाहिँ संसार चक्रमा घुमिरहने गरिरहेको हुन्छ ।

अर्को बुद्धको एउटा कथा छ जुनकि हामीलाई पच्च गाह्रो छ तर कुरा कटु सत्य हो । त्यो के भने – निर्वाण मार्गमा जान चाहने व्यक्तिले अरूले आफूलाई चित्त दुख्ने गरी बोलेको र काम गरेकोलाई बिसिदिनुपर्छ । अर्को चाहिँ आफूद्वारा अरूलाई उपकार गरिएको छ भने त्यो पनि बिसिदिनु पर्छ । उपर्युक्त दुवै कुरा सम्भरहँदा मनमा अशान्ति भइरहन्छ । उक्त बुद्धको उपदेश निर्वाण लाभार्थ सारै उपयोगी हुने कुरा हो तर व्यवहारमा प्रयोग गर्न चाहिँ सजिलो छैन । प्रयत्न गरे बिसनसकछ तर अस्थायी

रूपमा मात्र । बिसन सके मनमा शान्तिले स्थान लिन्छ । यसबारे मलाई अनुभव भएको छ बिसिदिने बेला कपास जस्तो हलुंगो हुन्छ तर त्यो अस्थायी हुन्छ । बोक्सीले दुःखदिने जस्तै अकृतज्ञ र अटेरी व्यक्तिको बारम्बार सम्भना भइरहन्छ ।

यदि निर्वाण सुखको इच्छा छ भने मैत्री भावनालाई अभ्यास गर्न र उन्नति गर्न सके पनि त्यस्ताको लागि निर्वाण टाढा हुँदैन । निर्वाण मार्गमा जानको लागि अति आवश्यक छ शुद्ध मैत्री चित्तको अभ्यास । म चाहिँ निर्वाणको बाटोमा टाढा छुँ । किनभने ममा शुद्ध मैत्री छैन र दान लिने लोभ चेतना जागेर आउँछ । अटेरी र मिचाहा प्रति मैत्री गर्न सजिलो छैन । बुद्धको शिक्षाअनुसार चन्द्रमाको दागतिर ध्यान नदिइकन प्रकाश तिर मात्र ध्यान दिनसके शान्ति मिल्छ । यो अभ्यास र अनुभाव गर्नुपर्ने कुरा हो । ■

धर्मकीर्ति विहारमा बुद्ध पूजा र धर्मदेशना			
क्र. सं.	बि.सं. २०८२	बुद्धपूजा गर्नुहुने प्रव्रजित गुरुमांहरू	धर्मदेशना गर्नुहुने श्रद्धेय गुरुमांहरू
१	फागुन १२ गते मंगलबार, अष्टमी	शुभवती	शुभवती
२	फागुन १९ गते, मंगलबार, फागु पूर्णिमा	खेमावती	धम्मवती
३	फागुन २७ गते बुधबार, अष्टमी	त्यागवती	त्यागवती
४	चैत्र १ गते आइतबार	क्षान्तिवती	क्षान्तिवती
५	चैत्र ५ गते बिहिबार, औंशी	अमता	अमता

मेरो शान्ति पदयात्रा

डा. सुधा मानन्धर

टाढैदेखि भन्तेहरू आइरहनु भएको दृश्य देखियो । भन् नजिक, भन् नजिक हुन थाल्यो । सबैभन्दा अगाडि भन्ते पञ्जाकारा, संगै नीरज, अनि अरु भन्तेहरू लस्करी हिड्दै अगाडि आइरहनु भएको देखें । त्यो समय शान्त, निर्मल र खुसी छर्कदै गरिरहेको आभासमा परिणत भयो । भन्तेहरूको आगमनको दृष्य धेरै नै रमणीय थियो । भन्तेहरूको मैत्री र करुणाले भरिएको अनुहार हँसिलो थियो । न कुनै थकान देखिन्थ्यो, न कुनै दुःख । सबै भन्तेहरूमा सजगता, चेतनशील, धैर्य र शान्तिको प्रत्येक पाइलाको संदेश उजागर हुँदै थियो । शान्तिको पदयात्रामा हिडेका भन्तेहरूले मौनतामा शान्तिको शक्ति हुन्छ भन्ने शिक्षा दिइरहेका थिए । जति जति भन्तेहरू नजिकिँदै आए धेरै जसो कुरिरहेका जनताहरूको आँखाबाट श्रद्धा र आदरको आँशु छचल्किन थाल्यो । मलाई पनि यस्तो लाग्यो म कुनै सम्बेजनीय स्थलमा भ्रमण गरिरहेछु, जहाँ पुगेपछि श्रद्धा विभोर भएर आउँछ । भन्ते पञ्जाकाराले मलाई टाढैबाट देख्नुभयो । मलाई देखेर मुस्काउनु भयो । लाग्छ, मलाई देखेर खुसी जनाउनु भयो र टाढैदेखि आशिर्वाद दिनु भयो । मैले खादा चढाएँ, उहाँले लिनु भयो । कुरा पदयात्राको १)८ थौँ दिनको हो, त्यस विहान अमेरिकन युनिभर्सिटीमा भन्तेहरूसँग विद्यार्थी र शिक्षकहरूको अन्तरक्रिया कार्यक्रम थियो । भन्तेहरू त्यस विहानको अन्तरक्रिया कार्यक्रम सिध्याएर चर्चमा भोजनको लागि आउँदा भन्तेहरूलाई हेर्न बाटोको दुवै छेउमा हजारौँ मानिस प्रतीक्षा गरिरहेका थिए । म, रोजी र नोरीन विहानै नेशनल मेथोडिस्ट चर्चमा पुग्यौँ । कृष्णलाई त्यहीं भेटें । हामी पनि चर्च पुग्ने भन्त्याङ्गमा अधिललो पडित्तमा स्वागतका लागि खादा लिएर कुरिरहेका थियौँ ।

शान्ति पदयात्रासँग म प्रत्यक्ष अप्रत्यक्ष संलग्न छु । शुरुमै हामीले (म र नीरज) विचार गरेअनुसार मेरो पक्षको 'वाक फर पीस' पूरा गर्न फेब्रुअरी १) र ११

को वासिड्टन डिसीमा हुने अन्तिम चरणको पदयात्रा र समापन समारोहमा मैले भाग लिएको थिएँ । फेब्रुअरी १) मा विहान नेशनल युनाइटेड मेथोडिस्ट चर्च, दिउँसो वासिड्टन क्याथेड्रल चर्चमा इन्टरफैथ सेरेमोनी अनि युनिटी वाक गर्दै बेलुका जर्ज वासिड्टन युनिभर्सिटीमा भन्ते पञ्जाकारासँग विद्यार्थी र शिक्षकहरूको अन्तरक्रिया कार्यक्रम थियो । भोजन सकिएपछि हामी डेढ घण्टाको शान्ति पदयात्रा गरेर इन्टरफैथ सेरेमोनीका लागि वासिड्टन नेशनल क्याथेड्रल पुग्यौँ । बाटोमा जर्जियामा देखापरेका एक विरोधी उही बोर्ड लिएर कराइरहेको भेट्यौँ । सायद उनले भन्तेहरूलाई जर्जियादेखि पछ्याइरहेका थिए । भन्तेहरू नजिक पुगेपछि त्यो मान्छे, भन् भन् ठूलो स्वरमा कराउन थाल्यो । त्यसपछि तुरन्तै ट्रफिक पुलिस र पुलिस कारहरू थपियो । साइकल र मोटर साइकल ट्रफिक पुलिसहरू पनि आइपुगे । भन्तेहरूलाई बाटोको दुवैतिर छेकबारको घेरा लगाएर पदयात्रा गराए । भन्तेहरूलाई अमेरिकामा दिएको यो सम्मानले मन नै हर्षित भयो ।

आजको यो पदयात्राको लागि धेरै नै अरु नयाँ भन्तेहरू थपिन आएका थिए । भिक्षु पञ्जाकाराको नेतृत्वमा रहेको यो शान्ति पदयात्रामा भाग लिनको लागि शुरुमा १९ जना भिक्षुहरू अमेरिका, थाइल्याण्ड, भियतनाम, लाओस, म्यानमार, र फ्रान्सबाट आउनु भएको थियो । यो शान्ति पदयात्रा कार्यक्रमको संयोजन डा. नीरज बज्राचार्यले गर्नु भएको थियो । यो शान्ति पैदल यात्राको लागि चाहिने सम्पूर्ण तयारीपछि अक्टोबर २६, २०२५ मा फोर्टवर्थको ह्युड डाओ विपस्सना भावना सेन्टरबाट यात्रा सुरु भयो । टेक्सासको राजधानी अस्टिन भएर लुजियाना, मिसिसिप्पी, अलाबामा, जर्जिया, साउथ क्यारोलिना, नर्थ क्यारोलिना, भर्जिनिया, मेरिल्याण्ड हुँदै अमेरिकाको राजधानी वाशिंगटन डिसीमा शान्ति पैदल यात्रा समाप्त गरियो । भन्तेहरूको यो पदयात्राको शुरुमा

विस्तारै एक जना दुईजना गर्दै मानिसहरूले बुझ्न आए, सहमति जनाए, अनि यो पदयात्रालाई स्वीकार गर्ने र सहमति जनाउदै वाटोमा आउनेहरू हजारौं पुगे । हजारौं भन्तेहरूसँगै हिंडे । प्रहरी विभागहरू, चर्चहरू, मन्दिरहरू र परिवारहरूले भन्तेहरूलाई स्वागत गरे । धेरै सहरहरूले शान्ति पदयात्राको घोषणापत्र र कृतज्ञतापत्रहरू पनि दिए । अपरिचितहरू समर्थक बने । पर्यवेक्षकहरू सहभागी बने । एकपछि अर्को पाइला चाल्दै, खाली खुट्टा र स्थिर हुँदै, भन्तेहरूले राज्य रेखा, शहर, राजमार्ग, हिउँ, हावा र वर्षा पार गरे । वासिङ्टन डिसीसम्म पुग्दा यो शान्ति पदयात्राले विश्वब्यापी प्रचार पाइसकेको थियो भने यो समारोहमा भाग लिन आउनेहरू लाखौंमा पुग्यो । लाखौंले अनलाइन हेरे । धेरै मिडियामा समाचार कभरेज भैसकेको थियो । सबैजसो सोसियल मिडियाले घर घरमा शान्ति पदयात्राबारे सूचना पुऱ्याइसकेको थियो । त्यसैले अहिलेसम्ममा धेरै ठाँउबाट भन्तेहरू यो पदयात्रामा थोरै भएपनि जोडिन आउनु भयो । वासिङ्टन नेशनल क्याथेड्रलको इन्टरफैथ सेरेमोनीमा शान्ति सभा र अन्तरधार्मिक समारोह थियो । त्यहाँको अन्तरधार्मिक कार्यक्रमले शान्ति, सद्भाव र करुणाप्रति साझा समर्पणमा हजारौं विविध सहभागीहरू र धार्मिक नेताहरूलाई एकसाथ भेला गयो ।

यस समारोहमा आदरणीय भिक्षु खीमाले आयोजनाको लागि हार्दिक कृतज्ञता व्यक्त गर्नुहुँदै वासिङ्टन नेशनल क्याथेड्रल चर्चलाई धन्यवाद दिनु भयो । यसरी धार्मिक महत्व भएको स्थानले अर्को धर्मलाई ढोका खोलेर खुल्ला हृदयले नयाँ आशातर्फ डोऱ्याउने भन्नु भयो ।

त्यसपछि भन्ते पञ्जाकारा भीडलाई सम्बोधन गर्दै भन्नुभयो, “मेरो पछाडि अहिले, हामीसँग विभिन्न धार्मिक नेताहरू छन्, र तपाईंहरू सबैको अगाडि, यहाँ सबै धार्मिक नेताहरू शान्तिको एकमात्र महत्वाकांक्षा लिएर सँगै उभिएको देख्न सक्नुहुन्छ । यो मेरो लागि पहिलो पटक हो कि हामी सँगै शान्ति पदयात्राका लागि हिंडिरहेका छौं । हामी आफ्नो लागि शान्ति खोज्नु, हाम्रो राष्ट्र र संसारलाई बाँड्न यो वाटोमा सँगै हिंडिरहेका छौं । मेरो लागि, यो त्यो क्षण हो जुन म मेरो बाँकी जीवनभर सम्झिनेछु । र म आशा गर्छु कि तपाईंले पनि त्यस्तै गर्नुहुनेछ । समारोहमा अरु भन्तेहरूले पनि मन्तव्य दिनुभएको थियो ।

क्याथेड्रलको बाहिरको कार्यक्रम सकेपछि चर्चभित्र पनि भन्तेहरूलाई त्यस चर्चका पादरी, डिन, विशप र अन्य कार्यकारी व्यक्तित्वहरूबाट स्वागत समारोह थियो । चर्चभित्र भन्तेहरू र केही प्रतिनिधिहरूलाई मात्र प्रवेश गर्न दिएको थियो । हामीसँग प्रतिनिधि जनाउने बायज भएकोले म र कृष्ण भित्र जान पायौं । चर्चको पादरीले र अन्य सदस्यहरूले विभिन्न धर्म र धर्मावलम्बीहरूको यो समाजमा आफ्नै महत्व र स्थान भएको प्रकाश पार्नु भयो । विभिन्न धर्मावलम्बीहरूबीच अन्तरक्रिया पनि थियो । त्यहाँ भन्ते पञ्जाकारालाई सोधिएको थियो, क्रिस्चियानिटीबारे के सोच्नु हुन्छ ? भन्तेले भन्नुभयो, “म सबै धर्महरूको सम्मान गर्छु । म कुनै पनि धर्मको विरुद्धमा बोल्दिन । अरूले बौद्ध धर्मको बारेमा जे भने पनि, यसले हामीलाई विचलित गर्दैन । हाम्रो लागि, हामी हाम्रो धर्मको अभ्यास र सम्मान गर्छौं । मेरो लागि, सबै

धर्महरूले मानिसहरूलाई राम्रो जीवन कसरी बिताउने, राम्रो मानिस कसरी बन्ने, समाज र हामी बस्ने देशलाई कसरी समर्थन गर्ने भनेर सिकाउँछन चर्च, मन्दिर र अन्य पूजास्थलहरूले अर्को पुस्तालाई राम्रो मानिस बन्न सिकाउँछन मसँग अन्य धर्महरूको तर्फबाट बोल्ने ज्ञान छैन। तर म एउटा सन्देश साभ्ना गर्छु, हामीसँग फरक पृष्ठभूमि, विश्वास र धर्म हुन सक्छ, तर हाम्रा सबै अभ्यासहरूमा एउटा साभ्ना धर्म पनि छ त्यो हो प्रेम, दया, करुणा र शान्तिको धर्म। म सबै धर्महरूको सम्मान गर्छु। विभाजनको आवश्यकता छैन। संसार यसरी एकताबद्ध हुनुपर्छ। गहिरो कृतज्ञताका साथ, म बिशप र क्रिश्चियन, मुस्लिम, हिन्दू, यहूदी, बौद्ध, हाम्रा शिक्षकहरू र उनीहरूका शिक्षकहरू, सिख, बहाई, आदिवासी, अन्तरधार्मिक र आध्यात्मिक नेताहरूलाई हार्दिक धन्यवाद दिन्छु जसले हाम्रो आह्वानलाई स्वीकार गर्नुभयो र छोटो सूचनामा राष्ट्रिय क्याथेड्रलमा हामीसँग सामेल हुनुभयो। तपाईंले आफ्नो हृदय खोल्नुभयो र यो पवित्र स्थानलाई घर जस्तो महसुस गराउनुभयो।

अर्को प्रश्नको उत्तरमा आदरणीय भन्ते बोधिले भीडलाई सम्बोधन गर्दै भन्नुभयो, “विगतका पुस्ताहरू नागरिक अधिकारको पक्ष युद्धको विरुद्धमा उभिएका थिए। आज यो विश्वमा फेरि डरको समय आएको जस्तो महसुस हुन्छ तर जवाफ थप चिच्याहट होइन, थप क्रोध होइन, थप विभाजन होइन। जवाफ भनेको एक पटकमा एक कदम शान्तिको लागि हिंड्ने शान्त साहस हो। १०८ दिन केवल संख्या होइन, १०८ दिनले हामी सबैले भित्र बोकेको मानव संघर्षलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ र भन्तेहरूले टेकेको हरेक पाइलाले ती संघर्षहरू फुक्का, नरम र मुक्त भएको महसुस गराउँछ। यो पदयात्रा कहिल्यै दूरीको बारेमा होइन। भन्तेहरू कुनै शक्ति प्रमाणित गर्न होइन तर शान्ति अभ्यास गर्न हिंडिरहेका थिए। सायद त्यो नै वास्तविक शिक्षा हो कि शान्ति हामीले भन्ने कुरा होइन। भन्तेहरूले दिन खोजेको शिक्षा एक पटकमा एक पाइला, एक पटकमा एक हृदय, एक पटकमा एक स्वासमा शान्तिको परिवर्तन हो। यो पदयात्रा चोटपटक, आँधीबेहरी र आलोचनाहरू वापत सही मार्गको कर्तव्यबोधको बारेमा थियो।

भोलिपल्ट फेब्रुअरी ११ मा बिहानै जर्ज वासिङ्टन

युनिभर्सिटी पुग्यौं। भन्ते पञ्जाकाराको विहानै दुइवटा अन्तर्वाता थियो। त्यसैले भन्ते र नीरज ब्यस्त हुनुभयो। त्यही बेला न्युयोर्क स्टेट रिप्रिजेन्टेटिभ एडवार्ड गिब्स, न्युयोर्क स्टेटले जारी गरेको घोषणापत्र दिनलाई आउनुभएको रहेछ। तर नीरज र भन्ते ब्यस्त नै भएकोले मैले केही समय उहासंग कुरा गर्दै बसें। केही क्षणपछि उहाँहरू आउनुभयो अनि स्टेट रिप्रिजेन्टेटिभले घोषणा पत्र पढेर सुनाउनु भयो। न्युयोर्क राज्यको पीन भन्तेको संघाती चिवरमा लगाइदिनु पर्ने थियो तर उहाँ अलि नर्भस हुनुभएर मसँग सहायता माग्नु भयो। त्यो पीन भन्ते पञ्जाकाराको संघातीमा लगाइदिएँ। एकाएक भन्ते पञ्जाकारको चीवरमा पीन लगाइदिने पुण्य अवसर मिल्यो। यो मेरो लागि अचम्मैको क्षण भयो। भन्ते पञ्जाकारको चीवर छुने मौका पाएँ। यसबाहेक सायदै फेरि मैले भन्तेको चिवरलाई छोएर वन्दना गर्ने मौका आउँला। शान्ति पदयात्राका लागि टेक्सासदेखि वाशिङ्टन डिसीसम्म गएको सबभन्दा ठूलो उपलब्धि मेरो लागि यही नै भयो। मलाई लाग्छ कि मेरो कुनै पूर्वजन्मको संचित पुण्यले मलाई यो अवसर मिलेको हुनुपर्छ।

भन्ते पञ्जाकारा मेरो लागि नयाँ नाम होइन। नयाँ भेटघाट पनि होइन। नयाँ चिनाजानी पनि होइन। नेप्लिज बुद्धिष्ट एशोसिएशन इन टेक्सासमा आबद्ध भएर २०१८ देखि हामीले बुद्ध धर्म सम्बन्धि कार्यक्रमहरू गर्दै आएका छौं। डालस फोर्टवर्थ शहरमा भन्डै ३८ वटा जति विभिन्न परम्पराका बौद्ध विहारहरू छन्। ती सबै विहारहरूसँग समन्वय राखी काम गरिरहेका छौं। २०२५ को बुद्ध पूर्णिमा नेप्लिज बुद्धिष्ट एशोसिएशन र भन्ते पञ्जाकाराको ह्युड डाओ विपस्सना भावना सेन्टर मिलेर टेक्सासको राजधानी अस्टिनमा मनाएका थियौं। टेक्सास हाउस रिप्रिजेन्टेटिभ, सलमान भोजानीले अस्टिनमा मे १५ लाई ‘वैशाख डे’ मनाउने कानुन पारित गराउनु भएको थियो। २०२५ को वैशाख डेमा ११ वटा देशहरूबाट ५९ जना भन्तेहरू सम्मिलित हुनु भएको थियो। तर शान्ति पदयात्रा शुरु भएपछि पहिलो पटक भन्ते पञ्जाकारालाई भेट्न म कुरिरहेको थिएँ।

पहिले भन्ते पञ्जाकारालाई भेट्न जाँदा आलोक कुकुर भन्तेको वरिपरि तेहीं हुन्थ्यो। हामीलाई उहिलेनै थाहा थियो आलोकलाई भन्ते पञ्जाकारा नेपाल भारत

२०२२ सालमा पदयात्रा गर्दा भारतबाट ल्याएको हो । हामी तेहा जाँदा विहारको चौरमा खेलिरहेको हुन्थ्यो । त्यसबेला आलोक एउटा कुकुर मात्र थियो अलि भिन्न स्वभावको अलि शान्त राम्रो व्यवहार भएको कुकुर तर केही पुण्य कर्म भएको हुनुपर्छ जस्तो चाहीं लाग्थ्यो । अहिले जब वासिङ्गटन डिसिमा भेटें अलोक त सेलेब्रिटी भैसकेको रहेछ । अब उ आलोक मात्र होइन The Peace Dog Aloka भनेर आफ्नै छुट्टै पहिचान भएको सेलेब्रिटी भैसकेको रहेछ । हुनत धेरैलाई जस्तै मलाई नि लाग्छ आलोक एक साधारण कुकुर होइन र उसले पहिलेको जन्ममा धेरै पुण्य कमाएको हुनुपर्छ । कुनै कारण हेतुले यो जन्म उसको कुकुर भएको हुनुपर्छ ।

क्याथेड्रलको इन्टरफैथ सेरेमोनी पछि दुई घण्टाको शान्ति पदयात्रा गर्दै लिंकन मेमोरियल पार्क पुग्यौं । बाटो छेउ हिउँका हिस्काहरू बाँकी नै थियो । बाटो चिप्लो नै थियो । त्यो दिन पनि मौसम चिसै थियो । मैले वाक्लो जाकेट लगाएको थिएँ । गलबन्दी, टोपी र हातमा पन्जा थियो नै, तै पनि चिसो चिसो अनुभव भैरहेको थियो । यस्तो मौसम भैकन पनि भन्तेहरू हिड्ने बाटोको दुवै छेउमा मान्छेहरूको ताँती थियो । भन्तेहरूलाई दर्शनका लागि मान्छेहरू न हिउँ, न चिसो- केही पर्वाह नगरी बच्चा, जवान, वृद्धवृद्धा, असक्त, विरामी, अपाङ्ग सबै नै बाटोमा कुरिरहेका थिए । भन्तेहरूले पनि जहाँ असक्त, अपाङ्ग, विरामीहरूलाई बाटोमा भेटियो, भन्तेहरू रोक्नु हुन्थ्यो र परित्राणको धागो बाँधिदिनु हुन्थ्यो । र, शान्तिको कामना गर्दै पाठ गरिदिनु हुन्थ्यो । भन्तेहरूलाई संरक्षण दिएर पदयात्रा गराउन बाटोको दुवै छेउहरूमा सयौं ट्राफिक पुलिसहरू सँगै हिडेका थिए भने पुलिसको गाडी, एम्बुलेन्स र सयौं स्वयंसेवीहरू सँगै हिडिरहेका थिए । लगभग एक सयजना भन्तेहरू, त्यसपछिको समूहमा केही विशेष प्रतिनिधिहरूको ब्याज भएकोहरू, जसमा म, कृष्ण र ऋतु समावेश थियौं । त्यसपछि स्वयंसेवकहरू अनि अरु जनता जो पदयात्रा गर्न चाहेका थिए सबैजना पदयात्रा गर्दै लिंकन मेमोरियल पार्कमा पुग्यौं । यही पदयात्राको अवधिमा केही नेपाली पत्रकारहरू भेट भएको थियो, जसले नीरजसँग अन्तर्वार्ता लिइसक्नु भएको रहेछ । उहाँहरूले त्यो भीडमा मलाई पनि भेटेर खुसी जनाउनु भयो ।

लिंकन मेमेरियल पार्कमा शान्ति पदयात्रा अन्तिम

समारोह थियो । उक्त समारोहको लागि भन्ते पञ्जाकाराको गुरु भन्ते रतनगुन, भन्ते महा डाम फोम्मासन (जसको पदयात्रा अवधिमा सडक दुर्घटनामा खुट्टा काट्नु परेको थियो), भन्ते सम्मा मग्गो (जो फ्रान्सबाट आउनु भएको) हरूपनि समापन समारोहमा फेरि जोडिन आउनु भयो । यस समारोहमा दलाई लामाले पनि शान्ति पदयात्रालाई सहाहनीय कार्य भनेर धन्यवाद ज्ञापन पत्र पठाउनु भएको प्रस्तुत गरियो । यस समारोहमा हाम्रो नेपाली मुलका लामा भन्तेहरूबाट पनि कृतज्ञता सहित धन्यवाद पत्र प्रदान गर्नुभयो । यो अन्तिम समारोहमा भाग लिन यस पवित्र स्थलमा ५० हजार जति मानिसहरू शान्ति, सजगता, दया र करुणाको लागि एकतामा, शान्तिको साभा चाहनामा एकताबद्ध उभिएका थिए । भेला भएका थिए । भाग लिन आएकाहरू धेरै दुःखित थिए किनकि अब उनीहरूले भन्तेहरूलाई बाटोमा भेट्ने छैन, भन्तेहरूलाई देख्न पाउने छैन । धेरैको आँखा रसाएको थियो । मानौं कि उनीहरूको दैनिकीमा केही गुम्न लागेको छ ।

पीस ग्यादरिङ् एण्ड क्लोजिङ् सेरेमोनी एट लिंकन मेमोरियल समारोहमा डा. नीरजले सबैलाई स्वागत गर्दै भन्नुभयो, “यो पदयात्रा कुनै राजनैतिक कारणका लागि होइन, यो हामी सबैको आध्यात्मिक विकाशको लागि हो, सबैको भित्री शान्तिको लागि हो, सबैले करुणा, दयालाई व्यवहारिक गर्न सिकाउनको लागि हो । यस अन्तिम दिन, लिंकन स्मारकअगाडि उभिएर, भिक्षु पञ्जाकाराले बुद्ध महासंघ, सरकारी अधिकारीहरू, कानून प्रवर्तन र आपतकालीन प्रतिक्रियाकर्ताहरू, सबै परम्पराका धार्मिक नेताहरू, विद्यालय र परिवारहरू, प्रायोजकहरू, स्वयंसेवकहरू र यस अभियानमा साथ हिँड्ने प्रत्येक समर्थकलाई हार्दिक कृतज्ञता व्यक्त गर्नुभयो । उहाँले भन्नुभयो, “मेरा धर्म मित्रहरू, १०९ दिन, टेक्सासको फोर्ट वर्थबाट संयुक्त राज्य अमेरिकाको मुटु लिंकन मेमोरियलमा २३०० माइल भन्दा बढीको यात्रा, चिसो वर्षा, चिसो हावा र अनगन्ती मौन पाइलाहरू बीच, शान्तिको लागि पदयात्रा आफ्नो अन्तिम दिनमा पुगेको छ । तैपनि, आज हामी कति टाढा हिँड्यौं भन्ने बारेमा मात्र होइन, यो हामी कति गहिरो रूपमा ब्युँभियौं भन्ने बारेमा हो । किनभने कहिलेकाहीं परिवर्तन भव्य भाषणहरू वा ऐतिहासिक क्षणहरूबाट सुरु हुँदैन । यो केही क्षणबाट सुरु हुन्छ ।

केही क्षणमै कसैलाई चोट पुर्याउन सकिन्छ, केही क्षणमै भयंकरको विभाजन ल्याउन सक्छ ।

उहाँले हामीलाई सरल र गहिरो सन्देश दिनुभयो तर त्यही केही क्षणमा सचेतनाका साथ बाँच्दा, धेरै मेलमिलाप बढाउन सकिन्छ, एकताबद्ध हुन सकिन्छ, व्यक्ति, राष्ट्र र संसारलाई पनि परिवर्तन गर्न सकिन्छ । आउनुहोस् शान्तिको लागि पदयात्राको यो १०९ दिनको यात्रालाई फर्केर हेरौं । परिवार, माया, दया, करुणा, प्रेम, सद्भाव र आशा राखेर हाम्रो हरेक श्वासलाई चेतनशील भएर सजकताकासाथ जिउने कोशिश गर्नु भन्ने हामीभित्र शान्ति आउने छ । १०९ दिन र २३०० माइलपछि, हामी अमेरिकाको राजधानीमा सँगै उभिएका थियौं, कृतज्ञता, आनन्द र अभ्र शान्तिपूर्ण संसारको आशाका साथ यो यात्रा पूरा गर्दै । यी क्षणहरू हाम्रो हृदयमा सधैंभरि बाँचेछन् । यस समारोहमा फेरि थपै भन्ते पञ्चाकाराले भन्नुभयो, “आजबाट हाम्रो पदयात्रा समाप्त भयो तर शान्तिको यात्रा कहिल्यै समाप्त हुने छैन । एउटा कागज र कलम लिनुहोस् । यो लेख्नुहोस्, आज मेरो शान्तिमय दिन हुनेछ । लेखिसकेपछि, यसलाई आफ्नो आँखाले बारम्बार पढ्नुहोस् । त्यसपछि ठूलो स्वरमा पढ्नुहोस् । आज मेरो शान्तिमय दिन हुनेछ, टु डे इज माई पीसफूल डे । ब्रह्माण्डलाई सुनाउन ठूलो स्वरमा पढ्नुहोस् कि आज तपाईंको शान्तिमय दिन हुनेछ । तपाईं बाहेक अरू कसैले यसलाई बिगार्न सक्ने छैन ।

साँभ्र, जोर्ज वाशिङ्टन युनिभर्सिटी, स्मिथ सेन्टरमा भिक्षु पञ्चाकारासँग ग्लोबल मेडिटेशन सेसन कार्यक्रम थियो । यो ध्यान सिकाउने कार्यक्रम प्रत्यक्ष प्रसारण गरिएको थियो । यो ध्यान कार्यक्रममा संसार भरबाट प्रसारणमार्फत सहभागी भएका थिए । यसै क्रममा भन्ते पञ्चाकाराले आनापान सति ध्यान सिकाउनु भयो । यसरी यस ऐतिहासिक शान्ति पदयात्राको अन्तिम दिन संसारभरिका मानिसहरूले एकैचोटी, एकैसाथ ध्यान बसेर समापन गरियो । यसरी १९ जना आदरणीय भिक्षुहरू र अलोक कुकुरले समापन गरेको यस ऐतिहासिक शान्ति पदयात्रामा आदरणीय भिक्षुहरूको मौन शक्ति

सँगै भिक्षुहरूको प्रत्येक पाइला विश्वव्यापी सद्भावको लागि जीवित प्रार्थना थियो । यो कुनै विरोधको यात्रा होइन, कसैलाई धर्म रूपान्तरण गराउनको लागि होइन, तर यो विवेकको यात्रा हो । मानवतालाई नैतिकता, जिम्मेवारी, करुणा र जागरूकतामा फिर्ता बोलाउने यात्रा हो । सहनशीलताको प्रत्येक क्षण प्रायः कोलाहल र द्वन्द्वले भरिएको संसारको लागि निःस्वार्थ अर्पण थियो । अब भन्तेहरूको पदयात्रा समाप्त भयो तर हामी सबैको शान्तिको यात्रा कहिल्यै समाप्त हुने छैन । हामी प्रत्येक सत्व आफु भित्रको शान्तिको यात्रालाई कायम राखौं। शान्तिको लागि एकताबद्ध भएर उभिँदै हामी पनि भन्त र अभ्यास गर्न सकौं- ‘टुडे इज माई पीसफूल डे’ । ■

मां नं धयातःगु खँ

📖 ऐश्वर्य लक्ष्मी ताम्राकार

जीवनय् सुख नं वई
जीवनय् दुःख नं वई
सुख जुल धकाः न्यासि चाय्मते
दुःख जुल धकाः मन क्वतुंके मते
थःगु मनय् धैर्ययात थाय् व्यु
थःगु मनय् सहनशीलतायात थाय् व्यु
जीवनय् शत्रुत नं दर्ई
जीवनय् मित्रत नं दर्ई
शत्रुत नाप द्वेष भाव वय्के मते
शत्रुत नाप शत्रु भाव वय्के मते
मनय् राग, द्वेष, मोह भाव वय्के मते
मैत्री, करुणा, मुदिता व उपेक्षाया ज्ञान
दान, शील, ध्यानया ज्ञान
भगवान् बुद्धं स्यनाबिज्याःगु थुगु ज्ञान
जीवन सुथां लाकेफईगु ज्याभः खः थुगु ज्ञान

Venerable Bhikshus` Journey for Peace

- Deva Kaji Shakya

I genuinely feel within my heart that the Buddhist monks on the road in the USA since 26 October 2025, marching forward from Texas to reach Washington on the tenth of February, have created history, first time ever in my knowledge that they launched 2,300 mile walk, in noble silence. I would like to prefer their walk for noble cause as `pilgrimage` not just a simple walk. The participating energetic and fervent Buddhist monks, altogether nineteen in number, were moving along, together at a single straight line. The youthful journey of the monks has turned to be the sacred milestone, the momentous occasion that inspires the Bhikshu Sanghas all over the world to follow the path demonstrated by them. The Bhikshus had been able to exhibit their courage, strength and commitment. It was the value, the kernel of peace, they intended for precious sharing with the outer world for the benefit of all. It was the awe inspiring undertaking and their accomplishment was amazing. The positive impact they left is the feeling that "Let us turn everyday a peaceful day". May the seeds of peace they planted through that journey contribute to grow and bear fruit in future.

Their 108 days` walk was really a quiet power of mindfulness in action, their steady, unwavering resolve and dedication, and their message was loud, clear and effective. Peace is to be understood as more than a goal or destination. It is better to be realized as practice for cultivation within human heart. It will not be out of context here to mention and it is inspiring that in Nepal also a group of Bhikshus has started peace walk from Pokhara to Lumbini, the sacred land where the Buddha was born. Yes, it is good to follow good, the positive impact of Venerable Bhikshus` journey for peace as it generates support, confidence and hope to the human world. The Venerable Bhikshus` journey for peace should be regarded as the collective practice for the genuine cause which is able to create profound ripples of peace.

Simply, peace can be explained as the absence of hostility of any kind, non - violence, the approach of reconciliation, kind, considerate, respectful, just, tolerant and good will. It is an acceptance of limit of anything, not fighting on any excuse, controlling reactions to the situations and all the factors that help establish peace in human mind. Peace is not the thing we demand but something we embody that promotes healing step by step without external force because it grows within. Peace is

about keeping hearts open. Peace is coolness and balance that needs to be kept alive. Wherever the message of peace travels, flowers of harmony and tranquility bloom in its wave.

The person in the lead of the journey for peace, Venerable Pannaakara along with fellow venerable monks walked enthusiastically with perseverance, mindfulness, resilience in every step, to carry the message of peace, loving-kindness, compassion and unity. It is not their protest, political slogan or campaign but the collective expression and demonstration of humility to raise awareness of urgency of Peace in this modern day disturbed world, characterized by conflict, disorder and clashes of interest of selfish motives among individuals, communities, countries and even between the continents of the universe. General Mass in greater number grew and turned up day by day in the route, the Bhikshus passed by, and they lined up in the roadside to greet them in complete quietness, not in cheering loud noise. Old men, old women, teens, boys and girls and children even the handicaps on the wheel chairs, waved their hands in warm salutations and they offered bouquets to them to express their heartfelt regards, love, courtesy and civility. The traffic police force also made their presence there to clear the roads and handle crowds to discipline.

Even extreme cold severe winter temperature could not dampen the Bhikshus` spirit for seeking peace and to let it spread in the world of humanity. The environment was challenging but they continued. It is quite appreciable how the journeying Bhikshus had unwavering resolve and how they could muster the tenacity to keep going. One of the Bhikshus fell victim to road accident and lost a leg but his expression for yearning to continue journey for peace could not be lessened and he behaved normal. Even an innocent animal, the dog called Aloka followed the walking monks and did not care his hurts. It is surprising that even an animal seems to understand the importance of peace to invoke for the world, suffered with the feeling of hopelessness. Aloka, the stray dog, could become the most impressive global symbol of peace.

People witnessed the situations how compassion does not disappear in difficult conditions. Really, the endurance of walking monks was tested by the adverse weather conditions, freezing temperature, sleet and snow. Hardships and discomforts on the part of travelling monks could not dissuade them from their target to reach their

destination for the pursuit of peace. It seemed the continued smart walk of the monks had been able to experience inner peace, happiness and love. Their ways of receiving people's warmth by accepting bouquets of flowers and other things from them and responding them with impressive gesture and tying the sacred thread in their wrist as per the Buddhist tradition, show how they could mingle with people and win their hearts. Really, this is the Buddhist way of practicing Dharma. The universal fact, Dharma knows no bounds, has been really practiced by roaming monks, the messengers of peace. As the Bhikshus demonstrated, it seems Buddhism has become the Dharma which can mingle with people in a way of day to day practice, just not limiting it within four walls of temple or monastery.

One hundred and eight days long tour was the determination on the part of the monks to fulfill Dhutanga in the Buddhist term, an austere form of walking meditation. The monks had been able to dispatch the message that peace is not exhibited but practiced in true sense. Peace is to live not to preach in words. Peace is communicated and expressed in restraints and discipline lived openly. Politicians appeal for peace to be established but will be in vain until people realize it internally. Peace cannot be imposed externally but to be felt internally. The origin of peace is in spontaneity.

It will not be an exaggeration that each step of Venerable Bhikshus reflected their shared intention to choose and bring forth calm and quiet atmosphere in this strife torn world and wide spread chaos in nook and corner of the world we live in. I believe that the Bhikshus started the mission of peace with their clear, noble and higher intention to create and establish new world for the generation to come so that they will be able to sigh the air of safety and security for their progress and prosperity. In the spirit of the Buddha's teachings, as harbingers of peace, the Buddhist monks performed well, bringing Buddhism in the street to enlighten commoners who do not know much about Buddhism and Buddhist Monks. The monks in the street did not react to the criticisms thrown to them by some of the members of the Christianity group but they responded with just faces full of smiles. Religious tolerance and harmony are the salient feature of Buddhism, which the monks could demonstrate as the example of true Dharma Spirit or the religious quintessence. This walk of the Venerable monks was just a type of a prayer to the general mass, for sustainable peace in the world as the demand of time and situation of the perverted world of humanity. There is lack of peace in the globe because of people's deviant

and unnatural handling of situations

The monks in the street could exemplify well that peace begins with smile, beaming with joy, they could walk with meditative steps – spreading joy and light wherever they went. There was not even the hint or glimpse of the adverse mentality to confront any type of unfavourable situation they might fall in. As seekers of peace, they walked with care, patience and respect without words, only their movements spoke what they wanted to express. They were in slow and steady motion, the way they wanted to achieve, something meaningful and lasting. Their only one desire was to generate peace in golden silence. They fully understood that silence speaks louder than words. Buddhism teaches noble silence and those monks truly followed the significance of tranquility which had been generating message of peace.

Human mind is full of thoughts, it goes hither and thither, spoiling peace of mind. By cooling down and by trying hard, we can come to equilibrium point which gives

Continue to page 17

शरण वै चवना

(भजन)

प्रदिप शाक्य 'घोषक'

हृद्गु वानेश्वर-२९, काठमाडौं

शरण वै चवना भो प्रभु शास्ता

छपिनि कोमल चरण सः

विया विज्याहुँ शिक्षा जिमित

सुथँ लाका जीवन हुनेत थन ॥१॥

विया विज्यात शिक्षा, चतु आर्य सत्य ज्ञान

दुःख या थ्व भव सागर थ्वीकेत

क्यना विज्यात लँपु आर्य अष्टाङ्गिक

दक्व थ्व दुःखयात चीइका छोयत ॥१॥

दुःख सत्य, दुःख समुदय

दुःख निरोध आर्य सत्य

दुःख निरोध गामिनी प्रतिपदा

थुलि प्यंगू हे ख आर्य सत्य ॥२॥

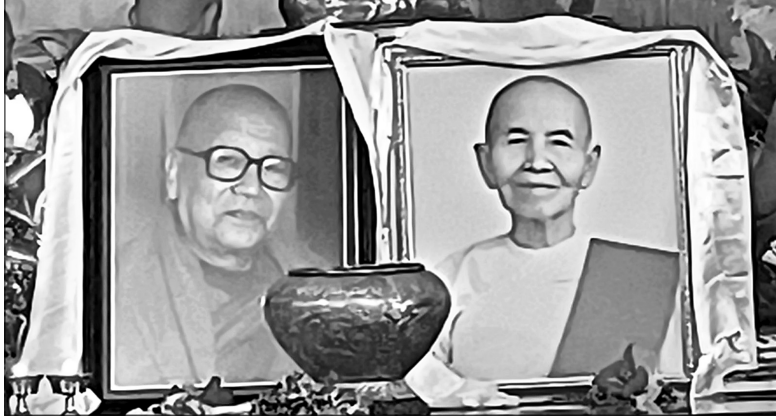
दुःख दु थन, दुःखया कारण नं

दुःखयात मदयेका छोय न फुईगु

दुःख मदयेकेया उपायया रूप्य

आर्य अष्टाङ्गिक मार्ग्य वनेनु ॥३॥

श्रद्धेय भिक्षु अश्वघोष र श्रद्धेय दो गुणवती गुरुमांको सातौं पुण्य तिथि

२०८२ फागुन २७ गते, बुधवार
स्थान- धम्महल, धर्मकीर्ति विहार

अखिल नेपाल भिक्षु महासंघका छैठौं संघनायक, श्रद्धेय भिक्षु अश्वघोष महास्थविर र श्रद्धेय दो गुणवती गुरुमां दिवंगत हुनुभएको ७ वर्ष पूरा भएको पुण्य स्मृतिमा उहाँहरूको सुगति एवं निर्वाण हेतुको कामना गरी श्रद्धेय भिक्षु संघ र प्रव्रजित गुरुमां संघबाट सामूहिक रूपमा परित्राण पाठ गरियो ।

कार्यक्रममा श्रद्धेय भिक्षु कौण्डञ्ज महास्थविरबाट धर्मदेशना भएको थियो । उक्त कार्यक्रममा श्रद्धेय अश्वघोष भन्ते र श्रद्धेय दो गुणवती गुरुमांको पुण्य

स्मृतिमा श्रद्धेय धम्मवती गुरुमां लगायत विहारका आवासिय गुरुमांहरू र शाखा विहारका गुरुमांहरूबाट पनि यथाश्रद्धा दान प्रदान गरी पुण्य सञ्चय गर्नुभएका थिए । सो पश्चात् श्रद्धेय अश्वघोष भन्ते र श्रद्धेय दो गुणवती गुरुमांको पुण्यस्मृतिमा सामूहिक पुण्यानुमोदन गरी कार्यक्रम सम्पन्न गरियो ।

यसदिन आमन्त्रित भिक्षु संघ एवं प्रव्रजित गुरुमां संघलाई धर्मकीर्ति विहार संरक्षण कोष, सानुमैया ज्याठा पुचः लगायत अजय लामा सपरिवारबाट भोजन प्रायोजन गरी पुण्य सञ्चय गरिएको थियो ।

भिक्षाटन

२०८२ चैत्र ७ गते, काठमाडौं

यसदिन देवदहः स्थित यशोधरा विहारलाई सहयोग स्वरूप आनन्द भूवन विहारबाट आयोजित भिक्षाटन कार्यक्रममा ३० जना प्रव्रजित गुरुमांहरूले भिक्षाटन गर्नुभएको समाचार छ ।

भिक्षाटन कार्यक्रमको स्वरूप यसरी प्रस्तुत गरिएको छ- भोटाहिटी, असन, बालकुमारी, जनबहाः, वंघः भेडासिं, वनेमा चुक, किलागः, इतुंवाहाः, न्यत, ताम्बिसपाखा, डल्लु, धिमे ल्वहं, आनन्द भूवन विहार ।

न्हिच्छयंकं अभिधर्म पाठ

२०८२ फागुन २९ गते

थाय्- धम्महल, धर्मकीर्ति विहार

धर्मकीर्ति विहार धम्महलय् लक्ष्मी नानी डत पुचःया ग्वसालय् प्रव्रजित गुरुमापिसं न्हिच्छयंकं अभिधर्म पाठ ज्याभवः न्ह्याकाविज्याःगु खः । श्रद्धेय धम्मवती गुरुमाया निर्देशनय् न्ह्याःगु थुगु ज्याभवःलय् वसपोल गुरुमांमं हे अभिधर्म विषये धर्मदेशना यानाविज्याःगु खः ।

ज्याभवःले आमन्त्रित श्रद्धेय गुरुमापिन्त पुचःया दुजःपिसं जलपान भोजन प्रायोजन यासे यथाश्रद्धा दानप्रदान यानाः पुण्य सञ्चय यानादीगु जुल । ज्याभवःया अन्त्ये दिवंगत पितृजनपिनिगु पुण्य स्मृतिस वयकःपिनि सुगति व निर्वाण कामना यासे पुण्यानुमोदन यानाः ज्याभवः क्वचायकूगु खः ।

अभिधर्म पाठ ज्याइवः तालिका

क्र. सं.	पाठ	पाठ यानाविज्यापिं श्रद्धेय प्रव्रजित गुरुमापिं
१	धम्मसङ्गणी	धम्मवती, वीर्यवती, वण्णवती
२	विभङ्ग	सुजाता, सुनन्दावती
३	धातुकथा	त्यागवती, मेत्तावती
४	पुरगलपञ्जति	शुभवती, अमता
५	कथावत्थु	पञ्जावती, करुणावती
६	यमक	कुसुम, सुमना
७	पट्टान	श्रद्धावती, वीर्यवती, श्रद्धाचारी

अभिधर्म पाठ श्रवण यानाविज्यास्य उपासक उपासिकापिं

पुण्यानुमोदन यानाविज्यास्य दातापरिवार

दिनभर अभिधर्म पाठ

२०८२ चैत्र ११ गते, बुधवार

स्थान- धम्महल, धर्मकीर्ति विहार

अभिधर्म पाठ तालिका

क्र. सं.	पाठ	पाठ गर्नुहुने श्रद्धेय प्रव्रजित गुरुमांहरू
१	धम्मसङ्गणी	धम्मवती, अनुपमा, केशावती
२	विभङ्ग	धम्मवती, कुसुम, प्रीतिवती
३	धातुकथा	मेत्तावती, कुशलावती
४	पुगलपञ्चति	सुनन्दावती, वीर्यवती
५	कथावत्थु	शुभवती, अमता
६	यमक	खेमावती, श्रद्धावती
७	पट्टान	सुमना, जेयाश्री, श्रद्धाचारी

यसदिन उपासिका ऐश्वर्य ताम्राकार सपरिवारबाट उहाँहरूका आमा दिवंगत जगत लक्ष्मी ताम्राकारको तेस्रो पुण्यतिथिको पुण्यस्मृतिमा श्रद्धेय प्रव्रजित गुरुमांहरूबाट दिनभर अभिधर्म पाठ गरियो। ताम्राकार परिवारको आयोजनामा श्रद्धेय धम्मवती गुरुमांको निर्देशनमा सञ्चालित उक्त कार्यक्रमको प्रारम्भ पञ्चशील प्रार्थना गरी सञ्चालन गरियो। सो पश्चात् धम्मवती गुरुमांबाट धर्मदेशना पछि अभिधर्म पाठ शुरु गरियो।

कार्यक्रममा दाता परिवारका दिवंगत माता-पिता लगायत अन्य पितृजनहरूको पनि पुण्य स्मृतिमा पुण्यानुमोदन गरिएको थियो।

यस कार्यक्रममा आमन्त्रित प्रव्रजित गुरुमांहरूलाई दाता परिवारबाट जलपान, भोजन प्रायोजनका साथ यथाश्रद्धा दान प्रदान गरी पुण्य सञ्चय गर्नुभएका थिए।

पुण्यानुमोदन गर्नुहुँदै दातापरिवार

अभिधर्म पाठ श्रवण गर्नुहुँदै दातापरिवार

पाप कर्म (अकुशल कर्म) कहिल्यै नगर्नु
पुण्य (कुशल कर्म) गर्दै जानु ।
आफ्नो चित्त (मन) लाई शुद्ध गर्नु ॥
यही नै बुद्धको उपदेश हो ।

बिश्व मोटर ट्रेडर्स

अनूर सुन्दर तुलाधर
सलिल सुन्दर तुलाधर
काठमाडौं, नेपाल ।

मोबाइल: ९८२१०२११३१, ९८२१०२११४७
e-mail: vishwamotor@gmail.com

टोयोटा, मित्सुबिसि, निशान, इसुजु,
सुजुकि इत्यादि गाडिका पार्ट्सहरूको
साथै व्याट्रि र इन्भर्टरको लागि
सम्पर्क गर्नुहोस् ।

Venerable Bhikshus

peace that may be for certain time period but not for all the time. Only the thing we need is to realize the importance of peace for true happiness. Healing or stillness of mind does not come with force or argument. It comes with presence of mind, sacrifice and courage for the maintenance of peace, quiet resolve, alertness and to be wide awake for peace. Peace can be achieved at one's own effort not by imitation but by realization. Peace is felt within the heart and this is the message the roaming monks had been able to spread.

The human world aspires for peace to free people from physical as well mental suffering and this is demonstrated by increasing number of people visiting the monks and seeking blessings from them. It is a kind of moving meditation as exhibited by the monks. Peace starts from an individual self and from every step he or she marches onwards. World peace is possible if there is genuine presence of it on the part of an individual person, extending it to family. Then only it slowly and gradually takes root in the community, helping it to promote in the country and finally to prevail it in the whole universe. In fact, peace is the destination and it is a practice cultivated within the heart. The powerful, steady and unwavering mindfulness in actions result in peace. The elegant participants of the journey for peace will leave loud, clear and effective, a deep impact on not only the Bhikshu community but also on general public.

For this, monks and nuns can and should play an important role as they are considered messengers of peace, the committed disciples of the Buddha, the Enlightened One. Peace is urgently needed to be translated in spirits and in ways of life not only in words and in hollow slogans. Commoners should be able to follow the foot - steps of the Bhikshus and Bhikshunis who brilliantly and openly are marching ahead for peace. The world should be echoed with the strong voice for peace to free it from struggle, enmity and undesired competitions for gains and tendencies to win over others for self - gain and esteem.

The big question arises why we should run a race as if there is a golden apple on the other side. One should be able to ask the question to oneself, not to others for peace to prevail in one's own mind. Futile efforts to possess the things beyond their ability, throw people into the pit of unrest and troubles. The more we want, the more we suffer. The less we seek the things, the more we get peace. The more materialistic tendency, the more suffering. In such a

Continue to page 22

धम्मवती धम्म प्रशिक्षण कार्यक्रम

प्रतिवेदन - ४

प्रस्तुति - मदन रत्न मानन्धर

क) अभिधम्मपिटकया प्रचार प्रसार व जगेना यायेगु श्रद्धेय धम्मवती गुरुमाया सदच्छा कथं विभङ्ग पालियात नं कण्ठस्थ याकाः परीक्षा कायेगु सोचं वसपोल गुरुमापाखें देशना व मदन रत्न मानन्धरपाखें कण्ठस्थया अभ्यास लिपावंगु २०८२ फागुन १६ गते शनिवार विञ्जाणक्खन्धयागु परीक्षा क्वचाल । उकिइ ४४ म्ह परीक्षार्थीपिसं व्वतिकयादिल । उगु परीक्षा सन्चालन यानाविज्याःपिं गुरुमापिं खः - त्यागवती, मेत्तावती, वीर्यवती व वण्णवती । आः विभङ्गपालि (संक्षिप्त) अन्तर्गत पञ्चस्कन्धया अर्थया कक्षा व परीक्षा नं जुइतिनि ।

ख) धम्मवती गुरुमाया ९२ दँबुदिया लसताय् थाय्थासय् स्थलगत पट्टानपालि पाठ यायेगु भवलय् भिक्वःगु पाठ फागुन ७ गते ऐतिहासिक रामग्राम स्तुप परिसरय् सम्पन्न जुल । भगवान् बुद्धया अस्थिधातु प्रणिधान यानातःगु उगु स्तुपया बारे संक्षिप्त जानकारी मदन रत्न मानन्धरपाखें ब्यूगु खःसा पुण्यानुमोदन श्रद्धेय पञ्जावती गुरुमां पाखें जुल ।

थुकिया निंतिं निगः वसय् पञ्जावती गुरुमां व क्षान्तिवती गुरुमां सहित ६० म्ह सहभागीपिं फागुन ७ गते उखे वंगु खः ।

अथेहे फागुन ८ गते सुथय् धर्मकीर्ति मिजंपुचःया ग्वसालय् पवित्र लुम्बिनि बगैँचाय् मायादेवी मन्दिरया पिने भिक्षुसंघपाखें अभिधर्म (संक्षिप्त) पाठ जुल । उगु पाठया निंतिं लुम्बिनिइ थीथी विहारय् च्वनाविज्याःपिं भन्तेपिं व गुरुमापिं सहभागी जुया विज्याःगु खः । अन पञ्चशील प्रार्थना, बुद्धपूजा, धर्मदेशना अले अभिधर्म पाठ लिपादानप्रदान व भन्ते गुरुमापिन्त भोजन दान जूगु खः । थुगु कार्यक्रमयात ग्वहालि यानाविज्याःपिं भन्तेपिं खः- श्रद्धेय त्रिरत्नभन्ते, वजिरसिरी भन्ते । अले कार्यक्रमया संयोजन भाजु इन्द्रकुमार नकर्मीपाखें जूगु खः ।

भोजनं लिपा सहभागीपिं सकसिनं लुम्बिनिइ दुगु थीथी विहार व गुम्बाया अवलोकन भ्रमणयात सासनिलय् पवित्र लुम्बिनि बगैँचाय् भिंछक्वःगु स्थलग तपानपालि पाठ सम्पन्नजुल । अथे हे अन महासमयसूत्रया पाठ नं

जूगु खः । लुमंके बहःजू, उगु महासमयसूत्र देवतापिनि प्रियगु सूत्रतमध्यय् छपु सूत्र खःगुकिइ आपालं देव ब्रह्मा पिनिगु नां उल्लेख जुयाच्वंगु दु ।

फागुन ९ गते ऐतिहासिक तिलौराकोट भ्रमण यानाःलि सिद्धार्थ गौतमं महाभिनिष्क्रमण यानाविज्याःगु कपिलवस्तु दरवारया पूर्वी द्वारया भग्नावशेषय् भिंनिक्वःगु स्थलगत पानपालि पाठ वाचन ज्याभूवःजुल । अनया थाय्या बारे व कपिलवस्तु राज्ययापतन, शाक्य वंशया विनाश, पिपरहवाय् भारतं दयेकूगु कपिलवस्तुया वास्तविकताया बारे मदन रत्नमानन्धरं जानकारी ब्यूगु खः ।

अनील सहभागी सकसिनं कुदान स्थित निग्रोधाराम विहारया भग्नावशेषया अवलोकन यानादिल । उगु विहार शुद्धोदन महाराजं भगवान् बुद्धयात दानयाना विज्याःगु विहारकथं कयातःगु दु, गन नन्दकुमार व राहुल कुमारपिन्त प्रव्रजितयाःगु खः । अथे प्रव्रजित यासेंलि शाक्य वंशय् जुजु जुइपिं हे मन्तधकाः शुद्धोदन महाराजं बुद्ध समक्ष समस्या न्त्यव्वसेंलि बुद्धं आवंलि अभिभावक पिनिगु अनुमति मदयेकं सुयातं नं प्रव्रजितयाये मदु धयागु नियमदयेका विज्यात धयागु धापू दु ।

लिहाँवयेगु भूवलय् भारतया पिपरहवाय् उत्खननयानाः लुयावःगु धाःगु कपिलवस्तुया नं अवलोकन भ्रमण जुल । अनयाबारे श्रद्धेय त्रिरत्न भन्तेपाखें विस्तृत जानकारी बियाविज्यात । लुमंके बहःजू थन दुहाँवनेत भारतीय दां २५ काः । थ्व दां व मायादेवी मन्दिरय् दुहाँवनेत काःगु दां २० फुक्क धर्मकीर्ति मिजंपुचःपाखें प्रायोजन जूगु खः ।

फागुन १०गते काठमाडौं लिहाँ वयेगु भूवलय् देवदह स्थित यशोधरा भिक्षुणी विहारय् भिंस्वक्वःगु स्थलगतप पट्टानपालि पाठ जुल । उगु विहारया बारे श्रद्धेय पञ्जावती गुरुमां संक्षिप्त जानकारी बियाविज्यातसा अन विहारय् च्वनाविज्याःम्ह श्रद्धेय उपेक्खा गुरुमां वरतमान गतिविधिबारे प्रकाशयाना विज्यात । भोजनं लिपा अन यशोधरा पार्कया अवलोकन नं जुल । लुमंके बहःजू उगु विहारयात जग्गा प्राप्त यायेत, विहार दनेत श्रद्धेय धम्मवती

लुम्बिनी पढान पाठ ज्याभवल्य ब्वति कयाच्चुपिं उपासक उपासिकापिं व आयोजक परिवार

पढान पाठ ज्याभवले सहभागी पुचःया रूपन्देही जिल्ला भ्रमण

गुरुमांयातः धंगु योगदान दु । अथे हे धर्मकीर्ति विहारनाप स्वापूदुपिं आपालं उपासक उपासिकापिनिगु आर्थिक गुहालि अन प्राप्तजूगु खं अन विहारय् स्थापनायानातःगु शिलापत्रपाखें सिइदु ।

थुपिं फुक्कज्याभवल्य प्रत्यक्ष प्रसारण यानाः गुहालि यानादिइम्ह भाजु मचाकाजी महर्जनजु खः ।अथे हे यात्राया व्यवस्थायात माःगु फुक्कज्याय् गुहालि याना दिइम्ह नोविद शाक्यजु खः ।

ग) आः चैत्र १२ गतेनिसें १३ गतेतक माभखण्ड धातु चैत्य विहारय् पानपालि पाठ जुइगु कार्यक्रम दु ।

घ) अभिधम्मपिटकया निगूगु ग्रन्थ विभङ्गपालि (संक्षिप्त) अन्तर्गत रूपस्कन्धया अर्थ कक्षा फागुन २२ निसें २४ तकक्वचाल । अथे हे वेदनास्कन्धया अर्थ कक्षा फागुन २९ व ३० गते सम्पन्न जुल । चैत्र ६ व ७ गते संज्ञास्कन्धया कक्षाजुइ । थुपिं अर्थ कक्षा तमदन रत्न मानन्धरपाखें जूगु खः ।

बुद्ध जन्मभूमि लुम्बिनीमा संक्षिप्त अभिधर्म पालि पाठ र धर्म देशना

धर्मकीर्ति मिजं पुचः, धर्मकीर्ति विहार, श्रीघः, नघल, काठमाण्डौको आयोजनामा बुद्ध जन्मभूमि लुम्बिनी बनस्थित मायादेवी मन्दिर परिसरमा संक्षिप्त अभिधर्म पालि पाठ र धर्मदेशना कार्यक्रम सम्पन्न भएको छ। “विश्वमा सद्धर्म चिरस्थायी होस्” भन्ने मङ्गल कामना गरी ने. सं. ११४६ चिल्लाथ्व तृतिया (२०८२ फागुन ८ गते) शुक्रवार श्रद्धेय भिक्षु महासंघको तर्फबाट संक्षिप्त अभिधर्म पालि पाठ र धर्मदेशना कार्यक्रम भएको थियो। भगवान बुद्धले सन्तुस्सित देवपुत्र (आफूलाई जन्म दिनु हुने आमा महामायादेवी) लाई वर्षावास तिन महिनासम्म त्रायतिंश देवलोकमा देशना गर्नु भएको अभिधर्म पिटकलाई श्रद्धेय गुरुवर सासनधज धम्मचारीय, अगममहा गन्थवाचक पण्डित, अगममहा सद्धम्म जोतिक धज, डा. धम्मवती गुरुमाले आफ्नो ६१ औं जन्मोत्सवको उपलक्ष्यमा २०५२ असार २६ गतेदेखि ३२ गते सम्म श्रद्धेय भिक्षु महासंघबाट संक्षिप्त अभिधर्म पालि पाठ र धर्मदेशना कार्यक्रम गरी नेपालमा अभिधर्म पाठ गर्ने र गराउने अभ्यासलाई शुरुवात गर्नुभएकोलाई निरन्तरतादिई उक्त अभिधर्मरूपी दियोको प्रकाश यस मिजं पुचःले समय समयमा यस किसिमको कार्यक्रमको आयोजना गर्दै प्रकाश छन् क्रममा यस पटक लुम्बिनी बनमा भएको छ। सो अवसरमा अभिधर्म पाठ र धर्मदेशना निम्नअनुसार भएको थियो।

अभिधर्म प्रकरण	पाठ गर्नुहुने भन्तेहरू
धम्मसङ्गणी प्रकरण	भिक्षु त्रिरत्न महास्थविर, महिन्द विहार भिक्षु सागर धम्म महास्थविर, राजकीय बुद्ध विहार भिक्षु पियरत्न स्थविर, मैत्री महाविहार भिक्षु राहुल स्थविर, गौतमी भिक्षुणी विहार
विभङ्ग प्रकरण	भिक्षु मैत्री महास्थविर, धर्मोदय विहार भिक्षु पियरत्न स्थविर, मैत्री महाविहार भिक्षु कोण्डन्य, मैत्री महाविहार भिक्षु धम्मसिद्धि स्थविर, शाक्यसिंह विहार भिक्षु पियरत्न स्थविर, मैत्री महाविहार
धातुकथा प्रकरण	भिक्षु पञ्जासार स्थविर, श्री लंका भिक्षु अस्सजि, मैत्री महाविहार भिक्षु पञ्जासार स्थविर (बलम्बु), नव मैत्री विहार भिक्षु राहुल स्थविर, गौतमी भिक्षुणी विहार भिक्षु धम्मसिद्धि स्थविर, शाक्यसिंह विहार
पुगलपञ्जति प्रकरण	भिक्षु कोण्डन्य स्थविर, मैत्री महाविहार भिक्षु विजयवंश स्थविर, धर्मोदय विहार भिक्षु पञ्जासार स्थविर, श्री लंका भिक्षु राहुल स्थविर, गौतमी भिक्षुणी विहार

कथावत्थु प्रकरण	भिक्षु पञ्जासार स्थविर (बलम्बु), नव मैत्री विहार भिक्षु अस्सजि स्थविर, मैत्री महाविहार भिक्षु पञ्जासार स्थविर, श्री लंका भिक्षु राहुल स्थविर, गौतमी भिक्षुणी विहार
यमक प्रकरण	भिक्षु सागर धम्म महास्थविर, राजकीय बुद्ध विहार भिक्षु धम्मसिद्धि स्थविर, शाक्यसिंह विहार भिक्षु अस्सजि स्थविर, मैत्री महाविहार
पट्टान प्रकरण	भिक्षु कोण्डन्य स्थविर, मैत्री महाविहार भिक्षु विजयवंश स्थविर, धर्मोदय विहार

उक्त कार्यक्रममा श्रद्धेय भिक्षु वजिर सिरी महास्थविरबाट पञ्चशील समादान गराउनुका साथै सामूहिक बुद्धपूजा गराउनु भएको थियो । श्रद्धेय भिक्षु मैत्री महास्थविरबाट ओवाद उपदेश दिने क्रममा “धम्मवती गुरुमाले अभिधर्म पाठको शुरुवात गरिएकोलाई अब आएर धर्मकीर्ति मिजं पुचःले विभिन्न विहारहरूमा गर्दै आज आएर लुम्बिनीसम्म गर्न आउनु भनेको बुद्ध शिक्षालाई जिवन्त पारी राख्नु हो” भन्नु भयो । यस कार्यक्रम

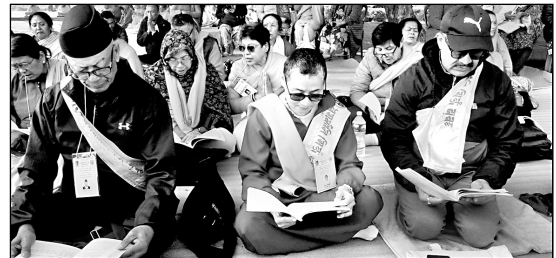
सञ्चालन गर्न विशेष सहयोग गर्नुहुने महिन्द्र विहारका श्रद्धेय भिक्षु त्रित्त महास्थविरले धर्मदेशना गर्नु भएको थियो । सो कार्यक्रम इन्द्र कुमार नकर्मिले सञ्चालन गर्नु भएको थियो ।

धर्मकीर्ति विहारका धर्मकीर्ति मिजं पुचःबाट बुद्ध जन्मभूमि लुम्बिनी वनमा “संक्षिप्त अभिधर्म पालि पाठ र धर्मदेशना” र धम्मवती धम्म प्रशिक्षण कार्यक्रमबाट “स्थलगत पट्टानपालि पाठ” गर्ने कार्यक्रम अनुसार १० औं, ११ औं, १२ औं र १३ औं स्थलगत पट्टान पालि पाठ क्रमशः रामग्राम स्तुपमा फागुन ७, लुम्बिनी वनमा फागुन ८ गते, कपिलवस्तु दरवारको पूर्वी द्वारमा फागुन ९ गते र देवदहस्थित यशोधरा भिक्षुणी विहारमा फागुन १० गतेको कार्यक्रममा सहभागीभई सद्धर्म चिरस्थायी गर्ने काममा अग्रसर भएको देखिन्छ ।

कार्यक्रममा पाल्नु हुने समस्त श्रद्धेय भन्ते, गुरुमांहरूप्रति कृतज्ञता ज्ञापन गरिएको थियो भने कार्यक्रम सञ्चालन गर्न अनुमति दिनु हुने लुम्बिनी विकास कोष, उल्लेखनीय सहयोग गरी भव्यताकासाथ कार्यक्रम सफल पार्न सहयोग गर्नुहुने श्रद्धेय भिक्षु त्रित्त महास्थविरप्रति धर्मकीर्ति मिजं पुचः साधुवाद तथा कृतज्ञता व्यक्त गरेको थियो ।

अन्तमा, धर्मकीर्ति मिजं पुचःका दिवंगत सदस्यहरू, धम्मवती धम्म प्रशिक्षण कार्यक्रमका सदस्यहरू आ-आफ्ना दिवंगत पूर्वजहरूको पुण्यस्मृतिमा सामूहिक पुण्यानुमोदन गरिएको थियो ।

प्रस्तुती- इन्द्रकुमार नकर्मि

Venerable Bhikshus

state how one be able to enjoy peace. Spiritual practice cuts off desires with the gain of Peace in every way. For actual peace of mind one should learn to keep oneself in limit. Unlimited desires and wants do not let people to get the taste of true peace. This is the true message the monks on the walk really liked to deliver. One should learn the significance of the phrase, "Let Go". Contentment opens the door of Peace and happiness.

We should very much be mindful that the essence of the Buddha's teachings is Peace. The Buddha's five Precepts are woven around the main theme of 'Peace'. These five precepts give support, confidence and hope for peace. All living beings want to live and love their life. First by refraining from hurting and destroying life, atmosphere for peace is created. The second thing to take other's possession by force or without letting it to be known to the owner, causes strife. The third one is related to wrong-doing and miss behavior to fulfill the sexual desire, i.e. adultery which causes sorrow, the total loss of Peace on both sides – victim and the wrong doer. The fourth one is the false and harsh speech, and backbiting that damage peace of mind of both the liar and the victim. The last but not least, intoxication

and drugs totally kills peace of mind. In this way, violation of five precepts taught by the Buddha, destroys Peace not only of an individual person but also in universal scale,

Restraints of senses and not letting our mind wander help us enormously to taste sweet flavor of peace. Self - conquest is the best conquest that surely guarantees peace by destroying any type of agitation. In simple word, peace is the absence of hostility. It may mean reconciliation. End of inner conflict and freedom from any kind of disturbance help us to enjoy true sense of peace. Peaceful behavior, being kind, considerate, respectful, just tolerant and good will surely help build solid peace. Forget and forgive if we want to experience peace in mind. Key to peaceful and happy life is not to overreact to any situation-favourable or unfavourable. Let us take in mind seriously and be guided by the true spirit of the following lines.

Start the day with love
Fill the day with love
End the the day with love
Love, love and pure love
Pure Love guarantees peace of mind.

अनिच्चावत संखारा उप्पादवय धम्मिनो
उपज्जित्वा निरूज्झन्ति तेसं वूपसमो सुखो

बुद्धि :

वि.सं. २००२ जेठ २९

मदुगु न्हि :

वि.सं. २०८२ फागुन

दिवंगत मलिना ताम्राकार

कर्णदेवी भोजन पुचः धर्मकीर्ति विहारया दुजः मलिना ताम्राकार ८० दँय् वैशय् दिवंगत जुयादिल । वय्कलं थःगु जीवनय् सञ्चय यानादीगु पुण्य शक्तिं वय्कःयात सुगति सहित निर्वाण हेतु प्राप्त ज्वीमा धकाः कामना यासे पुण्यानुमोदन यानागु जुल । दुःखं कयाच्चंगु थुगु इलय् वय्कःया जहान परिवारं बुद्ध शिक्षां बियाच्चंगु संसारया त्रिलक्षण स्वभाव (अनित्य, दुःख व अनात्म) यात थ्वीकाः धैर्य धारण याय् फय्मा धकाः नं आशिका यानाच्चना । भवतु सब्ब मंगलं

कर्णदेवी भोजन पुचः

धर्मकीर्ति विहार, श्रीघः नघः, येँ

अनिच्चावत संखारा उप्पादवय धम्मिनो
उपज्जित्वा निरूज्झन्ति तेसं वूपसमो सुखो

बुद्धिं :
१९८९ मंसिर २४ गते
आइतवार

मदुगु दिं :
२०७९ चैत्र २२ गते
बुधवार

दिवंगत मां जगत लक्ष्मी ताम्राकार

अनन्त गुणं सम्पन्नम्ह जिमि पूज्य मां मदुगु स्वदं दत । थुगु पुण्य तिथिस मांया
पुण्य स्मृतिस यानागु पुण्यकार्यया पुण्य शक्तिं जिमि मांया परलोक जीवन सुगतिमय जुयाः
निर्वाणया हेतु चूलाय्मा धकाः पुण्यानुमोदन यानाच्चना ।
भवतु सब्ब मंगलं

मह्याय ऐश्वर्य लक्ष्मी ताम्राकार व परिवारया सकल दुजःपि
ठंहिटी, यें

अनिच्चावत संखारा उप्पादवय धम्मिनो
उपज्जित्वा निरूज्झन्ति तेसं वूपसमो सुखो

बुद्धिः
वि.सं. २००१ चैत्र

मदुगु न्हिः
वि.सं. २०८२ चैत्र ३

दिवंगत मोहनशोभा तुलाधर, बालुवाटार

धर्मकीर्ति पत्रिकाया विशेष सदस्य उपासिका **मोहन शोभा तुलाधर** ८१ दँया वैशय् दिवंगत
जुयादिल । थःगु जीवनय् वय्कलं गुलिनं पुण्य सञ्चय यानादिल, उगु पुण्य शक्तिं वयकःयात सुगति सहित
निर्वाण हेतु प्राप्त ज्वीमा धकाः कामनायासे पुण्यानुमोदन यानागु जुल । थुगु दुःखं कःगु घडी वयकःया
परिवार जनं संसारया त्रिलक्षण स्वभावयात थीकाः धैर्य धारण याय् फय्मा धकाः नं कामना यानागु जुल ।

धर्मकीर्ति पत्रिका परिवार

धर्मकीर्ति विहार, श्रीघः, नःघः, काठमाडौं

अनिच्चावत संखारा उप्पादवय धम्मिनो
उपज्जित्वा निरुज्झन्ति तेसं वूपसमो सुखो

जन्म :
वि.सं. १९९१ वैशाख १४ गते
वछलाथ्व द्वादसी

दिवंगत :
वि.सं. २०७७ चैत्र २२ गते
चिल्लागा सप्तमी

दिवंगत पूर्णमान शिल्पकार

अनन्त गुणले सम्पन्न, प्रातः स्मरणिय हाम्रा
जहान/पिता पूर्णमान शिल्पकारको गुणानुस्मरण गर्दै उहाँलाई
जन्म, जरा, ब्याधि र मरणबाट मुक्ति निर्वाणको हेतु प्राप्त होस् भन्ने कामना
गर्दै उहाँको पाँचौं पुण्य स्मृतिमा पुण्यानुमोदन गर्दछौं ।

श्रीमती : हिरादेबी शिल्पकार

छोरीहरू : तिमिला, डा. रश्मि, सुमनश्री, शोभा र डा. रचना

ज्वाइँहरू :

दिप गोबिन्द, ई. सुमेश, डा. हेम कुमार

नातिनातिनाहरू :

ई. दिरज, डा. सबिन, ई. राहुल, स्मृति, आद्या र आरभ

नाती बुहारीहरू : लिजा र रजिना

पनाती : लेभिन (Levin)

२०८२ चैत्र ११ गते बुधवार, उपासिका ऐश्वर्य लक्ष्मी सपरिवारको आयोजनामा धर्मकीर्ति विहारमा सञ्चालित अभिधर्म पाठ कार्यक्रमको केही झलक

धर्मदेशना गर्नुहुँदै श्रद्धेय धम्मवती गुरुमा

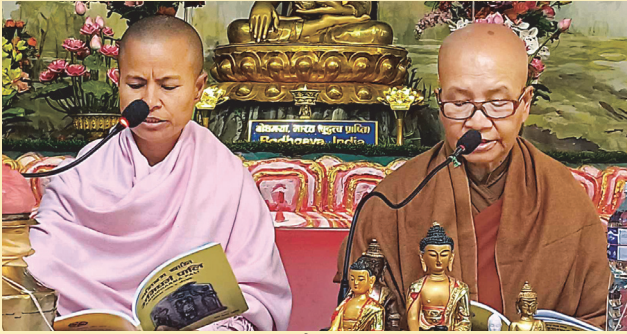
धम्मसङ्गणी पाठ गर्नुहुँदै श्रद्धेय प्रव्रजित गुरुमाहरू
धम्मवती, अनुपमरा र केशावती

विभङ्गा पाठ गर्नुहुँदै श्रद्धेय प्रव्रजित गुरुमाहरू
धम्मवती, कुसुम र प्रीतिवती

धातुकथा पाठ गर्नुहुँदै श्रद्धेय प्रव्रजित गुरुमाहरू
मेत्तावती र कुशलावती

पुगलपञ्जति पाठ गर्नुहुँदै श्रद्धेय प्रव्रजित गुरुमाहरू
सुनन्दावती र वीर्यवती

कथावत्थु पाठ गर्नुहुँदै श्रद्धेय प्रव्रजित गुरुमाहरू
शुभवती र अमला

यमक पाठ गर्नुहुँदै श्रद्धेय प्रव्रजित गुरुमाहरू
खेमावती र श्रद्धावती

पḍान पाठ गर्नुहुँदै श्रद्धेय प्रव्रजित गुरुमाहरू
सुमना, जेयाश्री र श्रद्धाचारी

२०८२ फागुन २७ गते बुधवार, स्थान- धम्महल, धर्मकीर्ति विहार
श्रद्धेय भिक्षु अश्वघोष एवं श्रद्धेय दो गुणवती गुरुमांको पुण्यस्मृतिमा
परित्राण पाठ गर्नुहुँदै श्रद्धेय भिक्षुसंघ

पुण्यानुमोदन गर्नुहुँदै
श्रद्धेय धम्मवती गुरुमां